

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Rode, Edith.

Kvinde : Fortællinger.

København : E. Jespersens Forlag, [1908]

184 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Edith Rode

Kvinde

EDITH RODE

KVINDE
FORTÆLLINGER

1908. 2. 27. 1909.

DENNE BOG ER KUN TRYKT
I 750 SALGSEKSEMPLARER
I MARTIUS TRUESENS BOG
. TRYKKERI

KVINDE

FORTÆLLINGER AF
EDITH RODE

E. JESPERSENS FORLAG

⊕ ⊕ ⊕ ⊕ KØBENHAVN ⊕ ⊕ ⊕ ⊕

❁ ❁ ❁ INDHOLD ❁ ❁ ❁

JACOB GEISENDØRFERS HISTORIE	5
DEN FATTIGE	41
PRIMADONNA	55
PIGE	83
DEN STÆRKESTE	107
KVINDE	129
HENDES OFFER	133
DANSK SOMMERNAT	143
ET ALVORLIGT BREV	153
MODEREN	165
SYMBOLER	181

JACOB GEISENDØR-
.. FERS HISTORIE ..

EN Tanke havde besat mig, at jeg skulde bringe Russerinden et Glas The. Vi boede Dør om Dør øverst oppe, og jeg saa hende hver Morgen gaa frem og tilbage mange Gange, forbi min Dør ned og op ad Trapperne med en Mælke-spand, som hun fyldte med Vand fra Brønden i Gaarden.

Hun havde kort afklippet Haar, der var redt glat ned i Panden og skaaret af lige i Øjenbrynenes Linie. Bag til, naaede det Nakkehulingen. Saa havde hun store blaa, udbuede Briller for Øjnene, Resten af Ansigtet kunde jeg ikke se i Farten. Selve Skikkelsen var ganske lille og spinkel og ung, yderst ligegyldigt paaklædt med et halvlangt Skørt og en Slags Skjorte. Saadan saa dette lille Fænomen ud, og jeg skal ikke kunde sige, hvad det var, som fik mig til at ønske, at jeg kendte hende, og kunde gøre et eller andet for hende, om det saa bare var, at lave hende et Glas The.

En skønne Dag gjorde jeg det udendvidere. Jeg lavede en Kande The og tog en Citron med mig og bankede paa hendes Dør.

Indefra blev der svaret noget, som jeg tog for : „Kom ind“ og aabnede Døren.

Hun sad og skrev og vendte sig ikke om, men sagde paa italiensk :

„De kan vente.“

Det kunde jeg, men jeg havde ikke belavet mig paa det, og jeg var lidt flov ved Situationen. Jeg saa mig om efter noget at stille min Anretning paa, for saa ganske sagte at forsvinde. Men for det første var der ikke andet end en Seng, foruden det Bord hun skrev ved, og den Stol hun sad paa, og for det andet, var jeg bange for ved min Bortgang at forstyrre hende i et Øjeblik, hvor det var hende af Vigtighed at blive uforstyrret.

Hun skrev fremdeles.

Altsaa blev jeg staaende, Genstand for megen Selvspot. Gud skal vide, man kan komme i mange ubehagelige og flove Situationer mellem Aar og Dag, men de pinligste er vist dem, som ens egen, om jeg saa maa sige Nævenyttighed og ukrævede Næstekærlighed, bringer en i.

Jeg tænkte paa at finde en anden Grund, end den virkelige, til min Nærværelse, men den Thekande og Citronen i mine Hænder ødelagde alle de opfindsomme Historier, jeg i Farten udklækkede, og jeg endte med at skære en vistnok slem Grimace, som skulde forestille et frimodigt Smil, mens mit Hjærte efterhaanden trommede Stortrommeslag af Spænding.

Det varede vel ikke saa længe, som jeg syntes, men det varede længe nok. Saa vendte hun sig omsider.

Jeg tabte Grimacen og mumlede et: Undskyld men —

Uden at hjælpe mig det mindste, løsnede hun Brillerne af sit Ansigt, og jeg saa ind i to store mørke, ligesom taagede Øjne, der først langsomt syntes at stille sig ind paa at se mig. Saa sagde hun:

„Men De er da ikke fra Trykkeriet, er De vel?“

„Nej“ svarede jeg, „jeg har Værelse her lige ved Siden af Dem — —“

Jeg syntes pludseligt, at hun smilede paa en indtagende lidt underfundig Maade, og tænkte, at hun allerede havde gættet hele Sammenhængen. Det charmerede mig ganske og jeg sagde lettet:

„Og da jeg saa lavede The til mig selv, lavede jeg til Dem med, synes De, det er paatrængende og næsvist af mig?“

„Nej,“ sagde hun ligefremt, „det var da rigtig pænt af Dem.“

Jeg blev henrykt og forlegen, men denne Gang paa en behagelig Maade, og vilde netop trække mig tilbage med Følelsen af at have haft en lille Succes, da hun sagde:

„Maaske har De ogsaa et Glas? —“

Jeg fløj ind paa mit Værelse og hentede det,

og jeg tog Serviet og Kniv og Ske og Sukker og i en Slags glad Forvirring en lille Flaske Kamferdraaber med og bragte det altsammen ind til hende.

Hun brugte nu ikke noget af det, ikke engang Citronen, men hun stod ret op og ned og svælgede to Glas The i store Drag.

Da hun var færdig, rakte hun mig det tomme Glas og sagde:

„Tak for det. Jeg kan ikke begribe, hvordan De kunde finde paa det, men det var en meget behagelig Overraskelse. Jeg hedder — —“

Og nu sagde hun noget omtrent som: Hrydschina Kamo — — jeg kan ikke skrive det, og jeg kunde heller ikke udtale det, men jeg prøvede paa det.

„Nej,“ sagde hun og rystede paa Hovedet, „ingen Ikke-Russer kan sige det —, og De kan jo ogsaa lige saa gerne kalde mig noget andet.“

Jeg troede, det var hendes Spøg, og syntes desuden, at hun hele Tiden stod og smilede, derfor sagde jeg muntert.

„Det bliver saa Sonja eller Iwan, for det er de eneste russiske Navne, jeg kan.“

„Lad det saa være Iwan“ sagde hun.

Jeg smilede lidt konfust, for hun sagde det ganske ligefremt og alvorligt, somom hun virkelig ventede, at jeg skulde kalde hende Iwan, og alligevel var jeg ikke rigtig sikker paa, om der

ikke et eller andet Sted i hende sad en lille Djævel og lo.

Jeg samlede mine Sager sammen og sagde :

„Nu skal jeg ikke forstyrre Dem længere, men naar De har Lyst saa kom ind til mig og faa et Glas The.“

„Ja Tak,“ sagde hun, „en Aftenstund? Hvis De da ikke gaar altfor tidligt i Seng.“

„Det gør jeg ikke.“

„Godt,“ sagde hun og satte de runde blaa Briller paa igen, „saa kommer jeg. Hvis jeg da faar Lov til at tage min Pibe med?“

„Det skal De have Lov til,“ sagde jeg og lo.

— Jeg var ganske betaget af mit nye Bekendskab — af Iwan. Hvad var det ikke for en lille sikker Person? Hun havde uden Tvivl ventet Bud fra et Trykkeri, da jeg kom; var hun maaske Medlem af et eller andet hemmeligt Selskab?

Havde der i hendes Tale været en Underbund af et lidt drilsk Skælmeri, eller havde hun været fuldstændig alvorlig? Vilde hun mon nogensinde gøre Brug af min Invitation, eller havde hun blot behændigt klaret en løjerlig Situation ved at love det?

Hvilken absurd Tanke, at hun Dagen lang sad bøjet over Bøger og Skriverier, hun der saa ud, somom hun var skabt til at lege med en gylden Kugle i et Bur. Hendes Lemmer var spæde, som et lille ungt Dyrs, hun maatte kunde klatre

i Træer, som en Silkeabe. Jeg kaldte hende for mig selv „Jomfrudyret“, og henværte hende til Gnaverne for hendes smaa opalagtige Tænders Skyld, skønt hun mest lignede en Kattekillling.

Iwan. Iwan maatte have en Historie!

Allerede Aftenen efter ved tolvtiden kom hun.

Hun aabnede Døren lidt og sagde ind i Værelset:

„Det er mig, som De kalder Iwan — kan jeg faa det Glas The?“

— Om hun kunde! Jeg blev saa vel tilmode ved at se hende, somom hun havde bragt mig en Gave, jeg netop havde ønsket mig. Jeg tændte straks under Spritkogeren og trak en Lænestol hen til Bordet. Hun stod lidt og saa sig om.

„Her ligner,“ sagde hun, „et andet Sted, hvor jeg boede engang. De har nok Sans for — Orden — og den Slags Ting.“

„Naa — aa;“ svarede jeg, „ikke overdrevent desværre.“

„Jo,“ sagde hun, „det maa man have, naar man har saa mange overflødige Ting.“

Jeg saa mig lidt nysgerrigt om i mit Værelse, og fik et pludseligt Indtryk af, hvor kummerligt, der saa ud i hendes. Jeg havde ikke tænkt over det, da jeg besøgte hende, men nu da det faldt mig ind, stemte det mig for Brystet, og jeg blev stum og kejtet.

Vandet begyndte saa smaat at koge, min Gæst

tog en lille Pibe og noget Tobak frem af en Lomme og saa ud til at befinde sig vel. Jeg spekulerede paa at faa hende til at spise noget og kom med en henkastende Bemærkning om, at jeg netop skulde til at berede mit Aftensmaaltid.

„Saa sent?“ sagde hun, „De har det maaske ligesom jeg, at De simpelthen spiser, naar De er sulten?“

„Nej, —“ sagde jeg — „det vil sige —, jeg er sulten til bestemt Tid.“

„Der kan De selv sé, De er ordentlig!“ svarede hun, og da jeg syntes, at hun smilede, vilde jeg vise hende, at jeg ikke var bange for ogsaa at more mig og sagde:

„Nej, men min Fordøjelse er det.“

Jeg tog frem, hvad jeg havde. Lidt Brød og Ost og Skinke, og tørrede Figen.

„Jeg tror, De ligner En, jeg kendte,“ sagde hun, „han skulde ogsaa altid arrangere og smaa-pynte paa det altsammen.“

Jeg begyndte at tænke, at min nye Veninde maaske stillede sin Spartanskhed til Skue mere end rimeligt var, for mit Arrangement bestod i, at jeg lagde Maden paa nogle Underkopper, som jeg stillede ved Siden af Glassene og Kanden med Theen, og jeg sagde, at jeg syntes, man skulde lede længe for at finde en enklere Anretning.

„Nej, det er nok sandt,“ sagde hun, „naar man spiser saa mange forskellige Ting.“

Jeg tror jeg blev rød i Hovedet af Flovhed over, at hun vilde sige noget saadant og spurgte lidt tørt og henkastende, saa at hun godt kunde undgaa at svare, hvoraf hendes egne Maaltider bestod.

Men hun svarede, mens hun dampede paa sin lille Pibe, at hun spiste Brød og drak Masser af Vand, og ellers ikke noget, naar det ikke netop var, at nogen bød hende paa et Glas The!

Naa, jeg har selv Luner, derfor saa jeg ogsaa uimponeret ud.

„Jeg finder det saa forfærdelig ubekvemt,“ fortsatte hun lidt efter, „med alle de Ting, man altid skal anskaffe sig, og saa smager det til syvende og sidst nogenlunde ens altsammen.

„Ja,“ sagde jeg.

„Desuden tror jeg, at der er ikke saa lidt Næringsværdi i Vand,“ sagde hun.

„Det tror jeg ogsaa,“ sagde jeg, bestemt paa at gaa ind paa alt.

Men da jeg et Sekund efter kastede et stjaalent Blik paa hendes Ansigt, og jeg ligesom bag en let Maske af Alvor, saa et spillende og underfundigt Smil, brast jeg i Latter.

„Hvad ler De af?“ spurgte hun.

„Jeg tror, De sidder og gjør lidt Nar ad mig,“ sagde jeg.

„Jeg!“

Nej, jeg maatte have taget Fejl, det saa jeg,

og jeg sagde, som Forklaring, at jeg syntes, hun havde siddet og smilet.

„Det maa De vænne Dem af med at tro,“ sagde hun, „for det gør jeg ikke.“

„Aldrig?“ spurgte jeg smilende.

„Nej, aldrig,“ svarede hun. „Min Bror sagde altid, at jeg ikke ejede blot den den mindste Smule Sans for Humor, og det maa vel saa være sandt, skønt jeg nærmest er tilbøjelig til at tro, at der ikke er noget at more sig over.“

Jeg smilede lidt, for jeg vidste ikke rigtig, hvad jeg skulde tro, og sagde:

„De har en Bror?“

„*Havde*,“ svarede hun kort.

Jeg blev meget ilde tilmode for mit tankeløse Spørgsmaals Skyld, og flyttede mine Øjne fra hendes Ansigt, men jeg havde set, at hendes hvidligtklare næsten porcelainsagtge Hud havde faaet et andet Skær, og at det lille Ansigt under det sorte Haar fortættede sig i et Udtryk, for hvilket jeg ikke ved andet Ord end skummelt.

Jeg drak af min The, og skænkede mere i hendes Glas, rakte hende Brødet og begyndte selv at spise, mens det mere og mere blev mig uoverkommeligt at bryde Tavsheden med at sige et eller andet, som lige saa gerne kunde være usagt. Paa den anden Side var der ikke den Hvilen i Øjeblikket i mit Sind, som er Betingelsen for at man kan tie sammen med en anden, mine

Tanker var fløjne op, og jeg havde ingen Myndighed over dem. — Tilsidst sagde jeg alligevel:

„De studerer?“

„Ja,“ svarede hun, „Jura.“

Det forbavsede mig, og det bragte mig paa ret Kjøl igen. Det var et Modsætningsforhold mellem denne lille Kvindes Person, og det Studium, hun havde valgt, som nok kunde tage Vejret fra én paa en naturlig Maade. Og jeg lagde da heller ikke Skjul paa, at jeg tabte det.

„Hvorfor syntes De, det er saa underligt?“ spurgte hun.

„Jeg ved ikke,“ svarede jeg, „det er ikke saa almindeligt, at Kvinder vælger just det Studium, er det vel?“

„Det var intet Valg,“ sagde hun.

Det var vanskeligt at tale med Iwan, det var, somom enhver Samtaletraad maatte ende i en Knude. Paa den anden Side indbød hun ikke til en Konversation om Vind og Vejr, saa jeg fik vel tie i hendes Selskab, hvis hun da havde i Sinde at besøge mig oftere.

Det havde hun. Hun kom næsten hver eller hver anden Aften og sad en Times Tid eller halvanden og talte og tav, som det passede hende. Og hun beskæftigede mig stadig mere og mere, og mest naar hun var gaaet.

Jeg fik efterhaanden lidt at vide om hende. Iwan var ikke fattig, Ak nej, hun havde Penge

liggende og flyde i sin Skuffe, mange flere end hun havde Brug for. Det var ikke fordi hun virkelig havde saa forfærdelig mange Penge, men fordi hun ingen brugte. Hun tjente et forholdsvis beskedent Beløb ved at oversætte russiske Bladartikler til et italiensk Blad, og hun sagde, at hun vilde gerne have meget mindre Arbejde, for det interesserede hende ikke, og hun havde daarlig Tid, men enten maatte hun tage det hele, eller slet ingenting, og af to Onder valgte hun saa det mindste.

Hun var rejst fra Rusland for fem Aar siden, og regnede paa at komme tilbage dertil om andre fem Aar, Pengene til Hjemreisen bar hun i en Læderpung, som hang i et Stykke Seglgarn om hendes Hals, hun havde haft dem med hjemmefra, og de havde ligget i den samme Pung, paa et Tidspunkt, hvor hun kunde have haft god Brug for dem.

Og af den Slags Underligheder vrimlede Iwan.

Det var ikke af Tilbøjelighed, hun havde valgt Rom til sit Opholdssted, hun havde overhovedet ikke set andet af Rom end den Gade, hvori hun boede, og én hvor hun havde boet før, men italiensk var det eneste Sprog hun beherskede foruden russisk, fordi hendes Moder havde været Italienerinde.

Denne Kendsgerning havde virket overraskende paa mig, for ved Iwan var der intet, der

mindede om hendes italienske Oprindelse, og da jeg sagde det til hende, svarede hun bare: „Nej, men min Broder lignede en Italiener.“

Hendes Bror? Paa en eller anden Maade forstod jeg, at denne Bror, eller hans Død, eller noget med ham, var Midtpunktet i Iwans Liv, og en Aften sagde jeg til hende:

„Iwan, jeg er vis paa, at De har en Historie.“

„Nej,“ svarede hun, „men jeg faar en.“

Jeg saa nysgerrigt paa hende, og jeg skulde have svoret paa, at hun smilte, hvis jeg ikke for længe siden havde opdaget, at det saa bare saadan ud, fordi Iwans Overlæbe var en Smule for kort, og af og til svippede op, saa man saa lidt af hendes Opaltænder.

„De faar maaske én,“ sagde jeg, „og De faar maaske ogsaa flere, men De skal ikke faa mig til at tro, at De ingen har.“

„Men saadan forholder det sig nu,“ svarede hun.

„Hør,“ sagde jeg grebet af en pludselig Tanke forbindelse, „hvorfor bærer De Briller om Dagen, Deres Øjne fejler jo ingenting.“

„Jo,“ svarede hun — „det er fordi jeg en Gang en temmelig lang Tid var afskaaret fra at se ved Dagslyset, da jeg saa skulde vænne mig til det igen, kunde jeg ikke taale det.“

Afskaaret fra at se Dagslyset?

„Omforladelse, hvis jeg bragte Dem til at

tænke paa noget ubehageligt," sagde jeg varmt.
„De maa aldrig svare mig, naar De ikke har Lyst.“

„Det gør jeg heller ikke," svarede hun og bakkede koldblodigt paa sin Pibe.

Det Svar pirrede mig lidt, og jeg sagde:

„Jeg er ellers ikke meget nysgerrig, men De er en Gaade, Iwan.“

„Jeg synes ikke, De er nysgerrig," svarede hun, „og jeg er ingen Gaade.“

„Saa tror jeg, at De er vanvittig ærgerrig," sagde jeg.

„Nej, jeg er ikke ærgerrig," svarede hun og rystede paa Hovedet.

„Og forfængelig er De heller ikke," sagde jeg, „og De bryder Dem ikke om at spise eller drikke eller sove. De bryder Dem kun om at læse og læse.“

„Jeg bryder mig heller ikke om at læse," svarede hun.

„Jamen De lever jo af at oversætte," sagde jeg.

„Jeg læser ikke for at faa et Levebrød," sagde hun, „jeg læser, fordi det er nødvendigt for mig at kende Lovene.“

„Og naar De saa kender dem?"

„Saa vil jeg øve Retfærdighed," sagde hun.

Jeg turde ikke se paa Iwan nu, jeg vidste, at hendes Ansigt var graat, og at der var en kold og ond Trudsel i hendes Øjne, jeg hørte det paa

Lyden af hendes Stemme, for jeg kendte den fra de faa Gange, hun havde omtalt sin Bror.

Der var noget i hendes Tankegang, som oprørte mig, og jeg sagde:

„De kan ikke læse i Bøger, hvad der er retfærdigt eller uretfærdigt!“

„Hvor kan jeg da læse det?“ spurgte hun.

„Det kan ikke læses,“ svarede jeg.

„Hvad kan det da?“ spurgte hun videre.

„Det er en Følelsessag,“ svarede jeg og stirrede i pludselig Vrede paa hende, for jeg forstod, at det Ord gjaldt ikke.

I dette Øjeblik skiltes Iwans Læber over hendes Tænder.

Jeg tror, hun følte det selv som et Smil, men det saa meget stygt ud, for den korte Overlæbe blottede ikke alene hendes smaa Tænder, men den gled højere op, helt op over Overmundens blodløst hvide Tandkød, og jeg tror ikke, at det forløste noget i hende, eller gjorde hende noget godt, det Smil, for da Læberne gled sammen igen, strøg hun sig nogle Gange ned ad Kinderne med sine Fingre og vædede hastigt med Spidsen af sin Tunge sine Læber. Som en Kattekillling, der har været pjusket, glatter sig til.

Men da jeg var alene, tænkte jeg, at det var nok kun udvendigt, at Iwan saa ud som en Kattekillling, indvendig lignede hun en Ugle.

Havde jeg nogensinde truffet blot en Gnist af

Venlighed hos hende? Ikke Spor. Hverken for Menneskeheden i Almindelighed eller for nogen, for Eksempel mig selv, i Særdeleshed. Havde hun nogensinde spurgt mig eller sig selv, hvorfra jeg vel kom, eller hvor jeg gik hen? Nej. Og hvorfor ikke? Fordi det var hende mindre end usigeligt ligegyldigt.

Skal jeg indrømme, at jeg følte det som en Forurettelse? At det ikke alene krænkede mig, men at det bedrøvede mig? At jeg et Øjeblik spekulerede paa, om jeg ikke kunde gjøre noget, der i det mindste sikrede mig en Plads i hendes Hu-kommelse? At jeg prøvede paa at tage det humoristisk og tiltale mig selv med: „gamle Ven“, og sige noget saadant som: „Der fandt Fanden nok sin Overmand, gamle Ven!“

En anden Aften, nogen Tid før jeg skulde rejse, sagde jeg til Iwan:

„Nu rejser jeg snart.“

„Jasaa,“ svarede hun.

„Og saa er der vel ingen Sandsynlighed for at vore Veje krydses oftere,“ sagde jeg med et meget lille Haab om at fremkalde en eller anden Følelse ved det hos hende.

„Nej,“ svarede hun tankefuldt, „det skulde gaa underligt til.“

„Hvem skal saa lave The til Dem?“ sagde jeg og smilede, for jeg fandt min egen stædige Føl-somhed latterlig.

„Aah,“ sagde hun, „jeg har faaet The, før jeg traf Dem.“

Jeg lo lidt.

„Vil De skrive til mig?“ spurgte jeg.

„Nej, det vil jeg ikke,“ sagde hun bestemt.

„Er det et Princip?“

„Et Princip? — Ja, det er vist et Princip.“

„Synes De, det er kedelig at skrive Brev?“

„Jeg har aldrig prøvet det. Men jeg ved ikke, hvad det skulde være godt for,“ sagde hun.

„Nej, det vil tage Tid,“ sagde jeg ironisk.

„Ja,“ svarede hun.

Der blev en Pavse, saa sagde hun, og jeg tror det var første Gang hendes Tanker beskæftigede sig med mig:

„De er vist ogsaa sentimental?“

„Ogsaa?“ svarede jeg. „Bilder De Dem ind, at De ogsaa er det?“

„Nej, det er jeg ikke,“ sagde hun, „men jeg havde en Bekendt, som var det.“

„En Veninde?“ spurgte jeg.

„Nej, det var en Mand.“

„Det er en Historie,“ sagde jeg.

„Kan De saa godt lide Historier?“

„Ja, det kan jeg.“

„Saa kan jeg gerne fortælle Dem den,“ sagde hun og tændte sin Pibe, og satte sig saa langt op i Stolen, at hendes Fødder ikke naaede Gulvet. — Jeg blev glad, ikke blot for Historien, men fordi

jeg tænkte at der maaske var en Nøgle til Iwan alligevel, og at jeg nu skulde faa den.

„Da jeg kom hertil,“ sagde hun, „— for det er vel bedst, De faar den fra Begyndelsen — kendte jeg naturligvis ikke et Menneske, og min Mors Familie, som jeg forresten alligevel ikke vilde have opsøgt, var udvandret. Men jeg fik en Adresse af en gammel italiensk Pige, der havde passet min Mor som Barn, paa hendes Søster, og der havde jeg tænkt foreløbig at bo. Naa, hun var naturligvis forlænge siden flyttet, og i Huset boede der en Rammeskærer, der aldrig havde hørt hende omtale, og altsaa ikke vidste, om hun var død eller levende, eller hvor hun var. Hende kunde det altsaa ikke nytte at lede efter, og jeg maatte saa se mig om efter noget andet. Jeg havde nogle løse Penge hos mig, som jeg havde beregnet til Logi og Mad, før jeg fik noget fast Arbejde. Men det er ikke saadan at faa i en Haandevending, og da jeg næsten havde brugt dem helt, gik jeg hen til Rammeskæreren, og sagde, om det ikke kunde lade sig gøre, at jeg boede hos ham. Det var en rigtig rar ung Fyr, som hed Antonio, og han begyndte med at gjøre Ophævelser, — De véd — de har saa meget med, at saadan og saadan kan „et Herskab“ ikke indrette sig, men da han hørte, at jeg ikke var noget Herskab; men simpelthen var i Bekneb for at faa Tag over Hovedet, slog han til.

Først vilde han have at jeg skulde installeres hos hans Kjæreste og hendes Mor, men jeg har nu aldrig videre godt kunnet lide Kvinder, fordi der er saa mange Omstændigheder med dem, og Forklaringer og alt det — og som sagt, jeg kom altsaa til at bo hos ham. Jeg boede i den ene Stue, og han i Værkstedet, og vi havde ikke nogen Forstyrrelse af hinanden. I Begyndelsen løb jeg rundt paa de forskellige Redaktioner, men det tog forfærdelig megen Tid, og Antonio sagde, at det behøvede jeg ikke at tænke paa, for den Smule, jeg kostede, kunde han mageligt klare —

„Hør,“ sagde jeg, „undskyld at jeg afbryder, men hvad sagde Kjæresten, — Antonios Kjæreste til det?“

„Kjæresten —“ gentog hun aandsfraværende — „nej dengang havde han ingen Kjæreste, for hun havde hævet Forlovelsen.“

Jeg saa forbavset paa Iwan.

„Og hvad sagde Antonio til det,“ spurgte jeg.

„Det ved jeg ikke,“ sagde hun, „det brød han sig vist ikke noget om, det talte han da ikke om, det var rent tilfældigt, jeg en Dag fik det at vide, ved at en Kvinde, som jeg ikke kendte, kom op og gjorde Spektakel — det var Kjæresten. Hun kunde ikke lide mig.“

„Nej,“ sagde jeg og havde mit Blik opmærksomt paa Iwans Ansigt, for at se, om jeg ikke der kunde læse mig nogen Slags Følelse til, om

det saa ikke var andet end Forbavselse eller en Smule Drilleri, „det kan jeg jo egentlig nok forstaa.“

„Kan De?“ sagde hun. „Ja det kan gærne være, at det var rimeligt, jeg har ikke tænkt over det — —, men Historien handler nu ikke om hende. — Jeg havde det som sagt meget godt hos Antonio, og hvis det ikke havde været, fordi han skulde ind som Soldat, tror jeg ikke, jeg var flyttet fra ham, selv om jeg havde faaet de Oversættelser.“

„Hvordan var Antonio?“ spurgte jeg.

„Han var flink,“ sagde hun.

„Jamen jeg mener, i sit Væsen overfor Dem?“

„Jo, han var flink. Jeg saa ikke noget videre til ham, uden naar han bragte mig min Mad.“

„Hvor er han nu?“ spurgte jeg.

„Det ved jeg ikke,“ sagde hun, „han er vel Soldat endnu — det ved jeg ikke. Jeg boede næsten tre Aar hos ham, men saa skulde han altsaa ind. En Dag kom han og sagde: „Signorina Russia,“ han kaldte mig Signorina Russia, „nu har jeg et Sted til Dem.““

Jeg vidste ikke, hvad han mente, men saa fortalte han mig, at han havde været meget bekymret for, hvor jeg skulde hen, men nu havde han fundet det. Der boede en tysk Maler, som han arbejdede for, nogle Skridt længere henne i Garden, og hos ham havde Antonio faaet mig an-

bragt. Naa, det var der jo ikke noget at gjøre ved, skønt jeg synes, det er meget ubehageligt at flytte. Jeg havde troet, det var en Malermester med et Værksted, og at det var samme Slags Mand, som Antonio, men det var det nu ikke. Det var en ung Kunstmaler, der havde Atelier og tilhørte en helt anden Klasse end Antonio. Han var meget stor og bred og havde et kejtet Væsen og virkede lidt enfoldig, men var med alt dette dog et Overklasse menneske, nervøs og forfinet. Det var vanskeligt for mig, at faa ham til at forstaa, hvorledes jeg vilde have det indrettet. Ikke, at han ikke ligefrem *forstod* det, det gjorde han naturligvis, men han skulde bestandig gjøre det *bedre*. Kender De saadanne Mennesker? der er ligesom lidt fruentimmeragtigt ved dem i deres Maade at gjøre en Sag indviklet paa. Ellers syntes jeg meget godt om ham, for han var meget tavs, og da det først var gaaet op for ham, at saadan vilde jeg have det, blandede han sig ikke mere i det. Han hed Jacob Geisendørfer, og han kaldte mig Violetta.

Da jeg fra Begyndelsen af havde den Følelse, at han vilde komme til at forstyrre mig ved overdreven Hensynsfuldhed, ordnede jeg det saaledes, at jeg sov om Dagen, og han om Natten. Jeg var vant til at arbejde til langt ud paa Natten, saa det generede mig ikke, og om Morgenens, naar han stod op, lavede han The, og vi tilbragte da

en Timestid i hinandens Selskab, inden jeg gik til Ro.“

„Hov,“ sagde jeg, „vent lidt, her er noget, De maa forklare mig nøjere, dette er jo vanvittigt spændende!“

„Er det spændende?“ sagde hun og rystede paa Hovedet, „nej, det var ikke Spor af spændende, det var ganske ligefremt. Naar han stod op, lagde jeg mig til at sove, og naar jeg stod op, drak vi The igen, og saa gik *han* til Ro. Paa den Maade kom vi aldrig til at forstyrre hinanden, og jeg havde det, da vi var kommet i Gang, i alle Maader lige saa godt som hos Antonio.“

„Jamen sov De da i Atelieret?“ spurgte jeg forbavset og brast i Latter ad Iwans lille alvorlige Ansigt og den hele Historie.

„Nej, vist gjorde vi ej,“ sagde hun, „vi sov i Sovekammeret, der havde Antonio sat sin Seng.“

— Jacob var meget ordentlig, og havde ogsaa en Masse Sager at holde Orden paa, jeg sagde til ham, at hvis han afskaffede bare Halvdelen af alle sine Ting, vilde han faa bestilt det dobbelte. Han var nemlig meget langsom baade i sit Arbejde og i hele sit Væsen, og jeg kunde ikke se, at han fik bestilt det mindste i de halvandet Aar, jeg boede hos ham, men jeg har for Resten heller ikke Forstand paa den Slags Ting, skal jeg gærne indrømme.“

„Og hvordan var han ellers?“ spurgte jeg.

„Han var ellers flink,“ sagde hun, „men han havde en grim Vane, han skulde altid synge. Ja, det var naturligvis ikke, naar jeg sov. Det forstyrrede mig ikke paa den Maade. Men det var, naar jeg var staaet op, at han fandt paa at gaa op og ned og synge. Jeg véd ikke hvorfor, — jeg tror ikke, at det var for at gjøre mig en Fornøjelse, men skulde tro, at han havde en Slags Tilfredsstillelse af det selv. Men det var jo Mandens egen Lejlighed, saa til at begynde med sagde jeg ikke noget. Men en Dag, da jeg syntes, det varede længere, end det plejede, sagde jeg, som det var, at han havde naturligvis Lov til at synge, baade naar han sov og naar han spiste, og naar han ingenting bestilte, men for *min* Skyld maatte han ikke gjøre det, for det forstyrrede mig. Saa lod han være.“

Iwan rejste sig.

„Nu skal jeg i Seng,“ sagde hun, „Resten skal De faa en anden Aften.“

Jeg stod og tænkte paa Manden, som ikke maatte synge, mens jeg tændte et Lys for at lyse hende paa Gangen.

„Jeg tror ikke, De fortjener, at man nærer Venskab for Dem, Iwan,“ sagde jeg smilende, og fulgte hende ud.

„Jeg beder ikke om det,“ svarede hun.

Nej, det var sikkert, jeg syntes ikke mere noget videre om Iwan, og da jeg havde slaaet det

fast, plyndrede jeg hende koldblodigt for de kvindelige og yndefulde Egenskaber, som hendes lille fremmedartede Person besad. Hun ejede slet ikke dette dulgte lidt spotske og ungkvindelige Smil, som syntes at spille med Skyhed over hendes drømmende Ansigt. Det var jo blot den stumpe Overlæbes Skyld, at det saa saadan ud, en lille Legemsskavank, om man vil. Og Drømmen i hendes Øjne — isch! der var ikke mere Drøm i Iwan, end der var i hendes gamle Sko. Hun var udgaaet og tør og flad, og selve hendes Stræben, hvad den nu gjaldt, var ikke et varmt Hjertes hede Higen, det var en koldblodig Forfølgelse af et bestemt Maal. En Stædighed, som ingen Mand kunde kysse blid, en nøgen Haardnakket-hed, som ikke alene var ukvindelig, men ogsaa umenneskelig: Hun kunde lige saa godt være født blind og uden Hørelse, i saa høj Grad manglede hun Følelsen for det sansede, man kunde tro, at hendes Nervesystem var erstattet med et Fletværk af Staaltraad, og at hele Mekanismen var surret fast til en Perpendikkel, der gjorde det af for et Hjerte. Hun var ikke ond, aah Gud nej, hun var bare slet ingen Ting. Fattigere end nogen fattig, for hun var det af Tilbøjelighed, fattigere end nogen Gnier, for hun var det af Nødvendighed. Jeg fandt det endogsaa lumpent af hende, at komme og drikke The hos mig, naar hun slet ikke brød sig om mig.

Saadan ribbede jeg Iwan.

Men da hun den næste Aften stod i mit Værelse og forlangte sin The, følte jeg mig særligt og hemmeligt begunstiget. Jeg huskede, at hun i Almindelighed foretrak at omgaas Mænd, og at hun altsaa betragtede mig, som en heldig Undtagelse fra mit Køn, og jeg ved, at jeg mod min Vilje indrettede mit Væsen derefter.

„Jeg ved ikke,“ sagde hun, da hun havde faaet sat sig tilrette og havde tændt sin lille Pibe, „om De har faaet det Indtryk, at Jacob Geisendørfer var mig usympatisk? Det var han nemlig ikke, tværtimod. Jeg kunde snarest lide ham, men han var fuld af Underligheder, og dette burde maaske fra Begyndelsen af have sagt mig, at der var et eller andet galt fat ved ham, han arbejdede vistnok saa langsomt med sine Tanker og Indfald, at naar de omsider fik Udtryk, var det som ved en Slags Eksplosion. Se, for Eksempel, en Morgen, da jeg skulde gaa til Ro, havde han pyntet Soveværelset med Blomster. Og dette gentog sig et Par Dage. Jeg ved ikke, om De kan lide den Slags, jeg kan i hvert Fald ikke, og naar jeg ingenting sagde til at begynde med, tog jeg et Hensyn til hans Følelse, som jeg ellers aldrig tager, men der var som sagt noget ved ham, som gjorde, at man ligesom blev nødt til at regne med den. Men tilsidst blev det mig ubehageligere, end jeg syntes, det var rimeligt, og en Dag sagde

jeg, at han kunde gjøre mig en Tjeneste ved at lade være. Jeg tror egentlig, at det hele begyndte med den Blomsterhistorie, for Dagen efter vilde han endelig vide, *hvorfor* de Blomster ikke maatte være der, han troede, at der maatte være en eller anden hemmelig Grund. Det sagde jeg, at der ikke var, og det var der heller ikke, ellers kunde han naturligvis gerne have faaet den at vide. Jeg kunde nu engang ikke lide det, det var det hele. Men — jeg ved ikke, om det var, fordi han var Tysker, — eller fordi han var Mand — eller om andre Mennesker altid har en Masse hemmelige Grunde til alting — men siden den Dag kunde jeg ikke staa eller gaa eller sidde, eller spise eller sove, uden at han skulde have en Grund derfor. Er det ikke besværligt, naar Folk altid spørger hvorfor? Og naar de saa ikke synes, det er nok, at man siger: fordi jeg ikke kan lide det — eller fordi jeg ikke vil have det! Der skal absolut være noget andet — der skal graves og graves i Hukommelsen — det er meget ubehageligt og tager desuden Tid til ingen Nytte.

En Dag faldt han saa paa at spørge mig, hvorfor jeg ikke laasede Døren, naar jeg sov. Laaser De Deres Dør, naar De sover? Naa, men det gjør jeg nu ikke. Jeg ved ikke hvorfor, men jeg *gjør* det nu ikke. Det er dog en Ting af ringe Betydning, er det ikke? — Men De skulde vide, hvor den Ting blev drøftet. Det blev til

en fiks Idé hos ham, og hvis jeg dengang havde haft de Oversættelser, var jeg flyttet. Det gik Dagen lang saaledes: Om jeg ikke var bange? Nej. — Om jeg aldrig havde været det? Jeg kunde ikke huske det. — *Hvorfor* jeg ikke var bange? Jeg vidste det ikke. — Om jeg ikke vilde laase den for Fremtiden? Nej. — *Hvorfor* jeg ikke vilde laase den for Fremtiden? Det vidste jeg ikke. — Om jeg vilde laase den for Fremtiden, naar han bad mig om det? Nej. — *Hvorfor* jeg ikke vilde. — *Fordi* jeg ikke vilde.

Der var ligesom hverken Ende eller Begyndelse paa de Samtaler, og hvis jeg ikke lige fra Begyndelsen af havde holdt paa mine bestemte Arbejdstimer, kunde det have kostet mig megen Tid. Er det nu ikke urimeligt, naar Folk har det godt sammen, at de skal plage hinanden med den Slags?"

„Jamen ved De hvad, Iwan," sagde jeg overtalende, „De kunde nu gærne have føjet ham."

„Nej, jeg kunde ikke," sagde hun.

Jeg rystede lidt paa Hovedet og uden at jeg vidste af det, dumpede det mig ud af Munden:

„*Hvorfor* ikke?"

„Fordi jeg ikke kunde," sagde hun.

„Sig mig —" spurgte jeg lidt vantro, „lukkede De nu heller ikke Deres Dør af, da De boede hos Antonio?"

„Hos Antonio?" sagde hun. „Nej".

„Jamen — kunde De da ikke forstaa — at — at — Jacob Geisendørfer“ — jeg famlede efter Ordene, „at han helst vilde have — eller at han — at han var forelsket i Dem? —“

„Jo,“ sagde hun, „men det *regnede jeg ikke*.“
Jog lo lidt.

„Jo,“ sagde hun, „for jeg tænkte, at naar jeg ikke regnede det, saa gik det nok over! —“ Hun fortsatte: „Det var ogsaa i den Anledning, at jeg klippede mit Haar af, og valgte at ryge Pibe i Stedet for Cigaretter. Jeg kunde godt have gjort det før — klippet Haaret af, for det er meget bekvemmere, men jeg havde ikke tænkt paa det. Og da han spurgte, hvorfor jeg havde gjort det, havde jeg endelig et Svar, som han kunde forstaa. — „Fordi jeg ikke ønsker, at virke, som Kvinde,“ sagde jeg. Han spurgte, om jeg tænkte, at jeg nu virkede, som en Mand? — „Nej,“ sagde jeg, „og det er heller ikke Meningen, det, jeg ønsker, er kun, at mit Køn lades ude af Betragtning.“ Og det hjalp — det hjalp i længere Tid, han begyndte igen at passe sit eget og tie stille. Vi havde det rigtig godt sammen.“

„Hvorlænge havde De boet hos ham dengang?“ spurgte jeg.

„Halvandet Aar omtrent,“ svarede hun.

„Det undrer mig,“ sagde jeg smilende, „at De ikke gjorde den Mand gal.“

Hun saa et Øjeblik forbavset paa mig.

„Hør nu,“ sagde hun saa, „da han havde tiet nogen Tid, spurgte han mig, om jeg vilde gifte mig med ham. Det vilde jeg naturligvis ikke, men jeg syntes, det var meget godt og fornuftigt, at vi fik talt om det, i Stedet for, at han skulde gaa og pine sig med det alene. Jeg vilde ham ikke noget ondt, og hvis jeg kunde gøre ham noget godt, vilde jeg gerne. Jeg sagde, at jeg ikke kunde være noget for ham, at jeg havde valgt min Vej engang for alle, og at den Slags Ting nu engang ikke laa for mig. Han vidste det i Forvejen, sagde han, og i første Øjeblik tog han det ogsaa meget fornuftigt. Men saa begyndte han igen med sine hvorfor'er og flyttede sin Seng ind i Atelieret, og flyttede den tilbage i Sovekammeret, og gik og blev borte, og kom igen og lignede et vandrende Lig.

En Aftenstund, da han vilde gaa ud, netop paa den Tid, hvor han plejede at gaa i Seng, sagde jeg saa til ham: „Bliv nu hjemme Jacob og lad os tale sammen og se, om vi ikke kan blive enige. Egentlig har jeg ingen Medlidenhed med Dem, for jeg synes ikke om, at vokne Mennesker ingen Vilje har, men jeg kan godt lide Dem alligevel, og der er ingen, jeg hellere vil have til Kammerat, siden det nu er saadan, at jeg bliver nødt til at have en.“ Og det var sandt. „Saa giv mig Lov til at være Deres Kammerat, Violetta,“ sagde han. „Det er De,“ svarede jeg. Han sad lidt, han havde

vanskeligt ved at udtrykke sig, ved De. „Ikke, som jeg mener,“ sagde han saa, „som Kammerat vil jeg have Del i Deres Liv, jeg vil vide noget om Dem, og De har ikke Lov til en Dag at rejse fra mig.“

„Jo,“ sagde jeg, „det gør jeg. Det er sikrere, end at De er en Mand, og at jeg er en Kvinde, det er sikrere endnu end Døden, at en Dag rejser jeg, og fra den Dag eksisterer De ikke for mig, og jeg ikke for Dem.“

„Det vil jeg ikke,“ svarede han. „Brug Deres Vilje, hvor De *kan*,“ sagde jeg, „og ød den ikke paa Ting, som den ikke har noget at gøre med. Alt hvad De kan opnaa, er at trætte mig og forringe min Arbejdskraft, ved at trænge Deres Følelser ind i min Tilværelse. Vil De nu afstaa, ikke fra de Fordringer De *har*, for De har ingen, men fra dem, De bilder Dem ind at have, hvis jeg gaar ind paa at blive Deres Elskerinde, saa længe jeg endnu er her, eller saa længe De synes om det.“

Jeg havde uvilkaarligt rejst mig op.

„Hvad er der?“ sagde Iwan.

„Hvad svarede han?“ spurgte jeg og satte mig igen.

„Han svarede nej,“ sagde Iwan.

„Og hvad saa — det kan dog ikke ende med det —?“

„Nej, det endte ikke med det. Det endte med,

at han sagde ja. Men for ham gik intet hurtigt, det varede en Tid, saa sagde han, at han gik ind paa mit Forslag. Jeg bad ham da give mig sit Æresord paa, at jeg var fritaget for alt Ansvar overfor muligt Afkom, og det gav han mig. Dermed var det afgjort, og jeg bestemte samtidig, at jeg da hellere ogsaa vilde sove om Natten, for jeg havde allerede den Gang lagt Mærke til, at mine Øjne ikke godt taalte Dagslyset.“

„Iwan,“ sagde jeg, „hvorfor trækker De det ud! Der hændte noget forfærdeligt.“

„Jeg trækker det ikke ud,“ svarede hun, „jeg fortæller det, aldeles, som det skete. Da jeg den Aften gik ind i Soveværelset og lukkede Døren efter mig, laasede jeg den. Det kan ikke nytte, at De spørger mig hvorfor — for jeg ved det ikke —“

„Fordi De var bange,“ sagde jeg aandeløst.

„Nej,“ sagde hun, „hvad skulde jeg være bange for? — Men i det samme jeg havde gjort det, hørte jeg en Lyd, som af et Skrig, der ikke kan give sig Luft. Først forstod jeg ikke, hvor det kom fra, og jeg raabte ud: „Jacob, hvad var det, som skreg!“ Men der var ingen, som svarede mig. Saa raabte jeg igen: „Jacob, der var noget, som skreg!“ Og denne Gang hørte jeg en Lyd, som lignede en svag Kradsen af Negle mod en kalket Væg, og en sagte ensformig Snøften eller Brummen. Jeg raabte igen: „Jacob, jeg lukker

Døren op siden — hvorfor svarer De mig ikke? Men alt hvad jeg hørte var disse forskellige Lyde, som jeg ikke kunde forstaa, men som syntes at nærme sig Døren. Tilsidst kunde jeg gennem Dørsprækken mærke Varmen af en Aande, og fornemme hvorledes Døren gav sig under famlende Tryk af kradsende Fingre. — Jeg ved ikke, om De har lagt Mærke til, at jeg ikke er nervøs? Jeg kan egentlig heller ikke sige, at jeg var bange, men jeg kunde ikke forstaa, hvad det var, og jeg kunde ikke faa mig til at aabne Døren og se efter. Paa den ene Side tænkte jeg, at det ikke kunde være Jacob, for han var saa stor og kraftig, at han kunde have trykket Døren ind blot ved at stemme sig imod den, men paa den anden Side, kunde jeg ikke tænke mig, hvad det ellers kunde være. — Jeg stod saadan hele Natten og kaldte med Mellemrum ud, men fik intet Svar, mens Lydene derindefra ganske uafhængige af min Kalden syntes at bevæge sig i en Kreds, saaledes at de med regelmæssige Afbrydelser hørtes lige ved min Dør. De synes maaske, det var underligt, at jeg ikke aabnede Døren og saa, hvad det var?“

„Nej,“ sagde jeg.

„Jeg gjorde det heller ikke, da det blev Dag, jeg stod og ventede paa, at der skulde ske noget udefra, og det gjorde der omsider ogsaa. Der blev ringet paa Døren til Atelieret, og da ingen

aabnede, blev der dundret. Nu var det saa heldigt, at der var et Vindue højt oppe i Sovekammer-væggen, der førte ud til Trappegangen. Jeg stillede mig op paa en Stol og saa, at der var en Bekendt af os, en Mand, som hed Hugo Wollf, der stod og ringede og dundrede, og da jeg ikke kunde faa Vinduet op, slog jeg min Haand igennem det, saa Glasskaarene faldt ned over ham, og han fik Øje paa mig. Jeg bad ham saa, om at faa Døren sprængt, og sagde som det var, at jeg ikke kunde forstaa, hvad der var paa Færde derinde, men noget syntes at være hændet. Han selv var en lille spinkel Fyr, saa han løb efter nogle Mænd i Huset, og jeg hørte dem komme og sprænge Døren. Derefter hørte jeg dem tale og tumle derinde, og da jeg spurgte ud, hvad der var i Vejen, bad de mig, om foreløbig at blive, hvor jeg var. Jeg hørte, at de slæbte eller bar noget meget tungt med sig ned ad Trappen, men kunde stadig ikke faa rede paa, hvad der var foregaaet. Endelig hørte jeg Hugo Wollfs Stemme, som sagde udenfor min Dør, at nu kunde jeg godt lukke op, og da jeg kom ud, fortalte han mig saa, at de havde fundet Jacob kravlende rundt paa Hænder og Knæ paa Gulvet. Han havde ingen Modstand gjort, da de løftede ham, kun hele Tiden brummet ganske sagte, saadan som jeg havde hørt, og set ud, somom han ikke var ved sin Bevidsthed. Han var bragt paa Hospitalet.“

Iwan tav.

„Kom han sig, Iwan.“

„Ikke dengang i hvert Fald,“ sagde hun. „Hugo Wolff fortalte mig, at hans Far og Bror kom ned fra Tyskland for at hente ham hjem.“

„Men siden da?“

„Jeg ved det ikke,“ sagde hun. „Hugo Wolff rejste kort efter — det var ham, som skaffede mig Oversættelserne. Siden har jeg ikke hørt noget.“

„Han var blevet gal af Kærlighed til Dem,“ sagde jeg, mens Stuen gyngede for mine Øjne.

„Nej,“ svarede Iwan køligt og flygtigt, afparrerende et muligt Følelsesudbrud fra min Side, „nej, saavidt jeg forstod, var det en Sprængning eller Slappelse af Hjernen.“

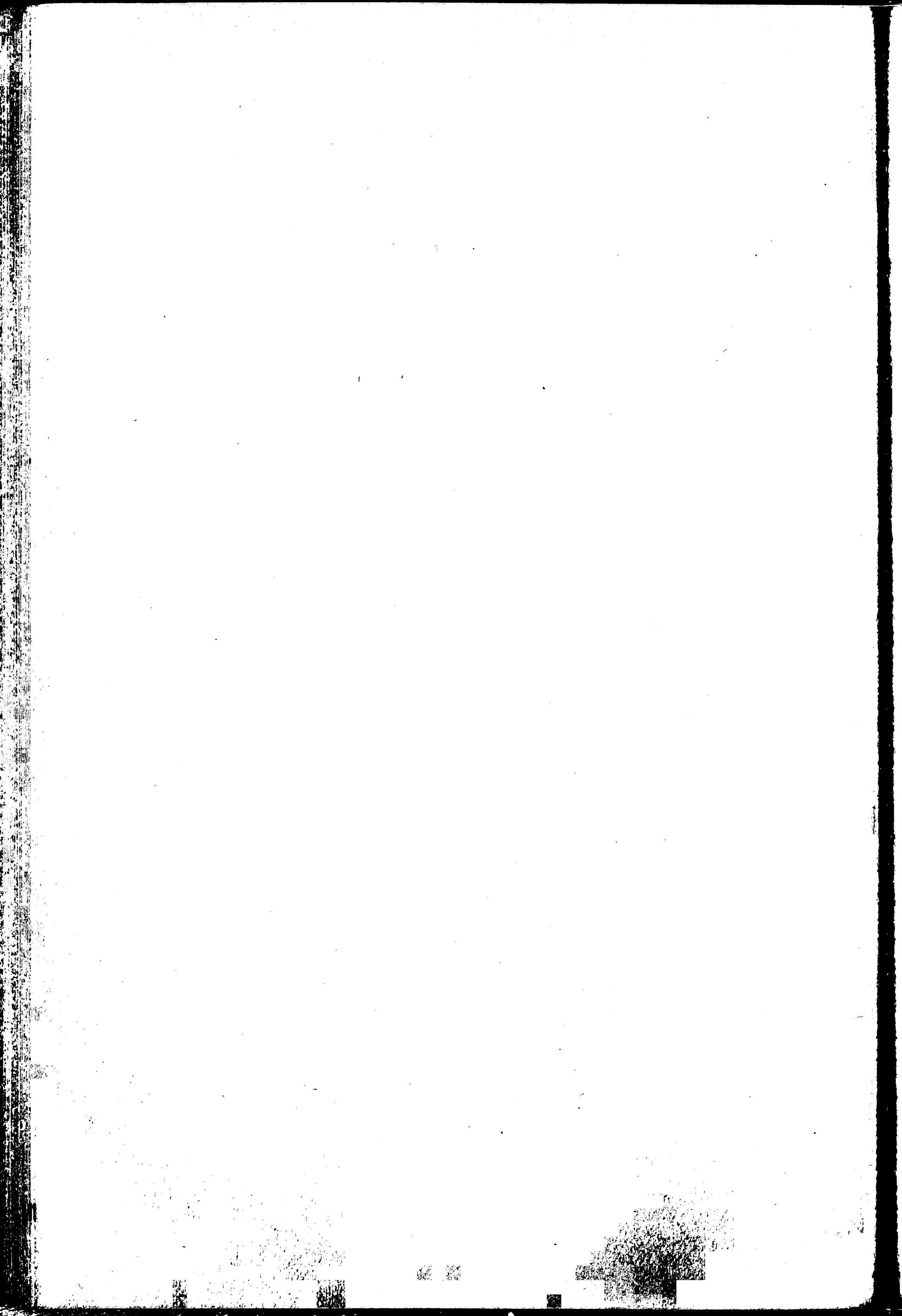
Jeg skammede mig for, at hun skulde se, jeg var rystet og sagde derfor lethen:

„Og saa siger De, at De ingen Historier har“ — —

„Det var ikke *min*,“ sagde Iwan og slog sin Pibe ud — „det var Jacob Geisendørfers Historie.“

... DEN FATTIGE ...

NU tænker jeg paa mig selv, som paa en anden, saa finder jeg maaske Grunden til, at det skulde være saadan, som det er, og saa gaar ogsaa Tiden, til det bliver mørkt nok.

For mørkt maa det være. — Beatrice, jeg tænker paa mit Navn, Beatrice, er det et kedeligt Navn? Ja, det er vist et kedeligt Navn. Der kan slet ikke gøres noget kønt ud af det, eller noget som man kan sige hurtigt. Hverken Vips eller Pips eller Mis. Mor og Anine kaldte mig Trisse, men Trisse er ikke kønt, Trisse er godmodigt og lyder stakkels. — Vi boede i en Rullestue Mor og Anine, som døde, og jeg. Jeg leder rundt i den Tid fra min Barndom og første Ungdom, men jeg kan ikke huske mig selv, det er Anine og Børnene overfor og dem som døde rundt omkring mig. — Jeg kommer til at tænke paa, at det er første Gang, jeg sidder og prøver paa at huske mig selv — er det derfor —? Ja, derfor er det vel ogsaa, at alle Mennesker altid glemmer mig. Om andre har det saadan, at de mærker sig selv? Og at de ligesom lægger to Hænder om sig selv og fører sig frem, mellem Menneskene, som ellers ikke gaar til Side? For

jeg har godt set, at alle Mennesker altid gaar og flytter sig lidt for hinanden, men jeg har ikke tænkt paa det før. Er det maaske derfor? Ja derfor er det vel ogsaa, at ingen nogensinde har flyttet sig lidt for mig.

Jeg blev forlovet med en Maler, som gik efter mig paa Gaden, det var en lille én, som var saa rar; om Aftenen sad Anine paa hans Skød, og han nænnede ikke at vække hende og sad ganske stille, mens lille Anine sov, og da hun døde, tegnede han hende saa pænt og gav Mor det.

Det var en Lykke for mig, sagde Mor, og det kan godt være, at det var det, men jeg tænkte ikke paa det.

En Aften ventede han en Gæst, det var en rigtig Kunstmaler, som han havde truffet paa en Fodtur i Schweitz, og han var saa begejstret for ham, og jeg pyntede hans Værelse med Blomster, og der hang Lys i røde Lamper af Papir. Saa smukt.

Jeg har gemt en lille Lap Papir, hvorpaa jeg bagefter skrev: *Han kom*. Andet var der heller ikke. Men jeg tror nok at alle, som vilde, kunde se paa mit Ansigt, at jeg ikke havde Lyst til at høre om noget andet, eller at vide noget andet, eller sé noget andet, end ham, for da han var gaaet, talte min Forlovede højt til mig, og han talte ondt om ham, som han dog lige havde ventet med saa megen Glæde. Men jeg brød mig ikke om

det, for jeg troede hverken ondt eller godt om ham, det var mig ligemeget.

Siden den Aften talte de allesammen højt til mig, min Forlovede og Mor, og to gamle Frøkeners, som boede i Huset, og som Mor talte med om mig. Jeg gik i et Uvejr af Ord, som jeg ikke hørte andet end Lyden af. Men en Dag mødte jeg ham paa Gaden, og han talte til mig, og jeg gik med ham straks. Saa let var jeg at faa. Lige straks syntes han om det. Jeg kan da huske, at han den Dag talte saa meget om, at det var saa smukt, han sagde endog, at det var stort, men det var det nu ikke, det var bare fordi jeg helst vilde selv.

Min Forlovede hævede Forlovelsen, og det var ogsaa rimeligt, og jeg var glad for det. Men det var Synd for Mor, aah hvor hun græd.

Der var en Tid, hvor jeg altid var ude. Jeg brød mig slet ikke saa meget om det, men det kan godt være, at det ogsaa var for min Skyld. Jeg fik en Mængde Ting, jeg kan godt huske det. En Gang havde jeg en Kjole af Fløjl med et Bælte af Sølv under Brystet.

Jeg vil sige, der er Masser af Kvinder, som har elsket ham. Maaske var det hans Stemme og hans Smil, som var det særlige, for man saa ikke andre Mænd, naar han kom.

En Kvinde sagde den Gang til mig, at jeg mis-

brugte hans Godhed, og havde plaget hans lyse Smil i Stykker.

Han malede et Stykke, som hed „Mands Vækst“. Jeg sad Model til det. I Aviserne stod der, da det blev udstillet, at det betød, at Kvinden hæmmede Mandens frie Viljes Vækst. Men Haaret havde han gjort brunt og mit er blondt. Det er vist ogsaa det Haar, som har kedet ham saa meget.

Den Kvinde som sagde, at jeg misbrugte hans Godhed, skrev en Bog om, hvor paatrængende jeg var. Jeg har ikke Spor af det, de kaldte Stolt-hed, jeg ved ikke, hvor det kan være, men jeg har det nu ikke.

Til at begynde med brugte vi saadan en Mængde Penge, men senere havde han ingen. Han er saa forfærdelig god af sig, saa han kunde ikke nænne at jage mig helt væk, skønt han engang havde forbudt mig at komme igen. Men jeg stod paa Gaden, og han saa mig, naar jeg gik ud, og naar jeg kom hjem, og saa blev han rørt og tog mig op med.

Saa skulde jeg have et Barn, og det blev han ogsaa rørt over, og han talte med sine Venner og Bekendte om det, og spurgte dem til Raads. Nogle af dem raadede ham til at gifte mig, for de fleste af Mændene havde ikke noget imod mig. Jeg siger ikke meget, og det er heller ikke altid, at jeg hører efter. Jeg pyntede med Blomster,

naar de kom, og de syntes, at jeg var hyggelig og køn, sagde de.

Og saa blev jeg gift med ham. Mor vilde have været glad, hvis hun havde levet. Jeg hørte, at der var nogle Kvinder, som havde sagt, at de foragtede mig, og at jeg var, som en Hund, der tog imod de Ben, der blev kastet til mig. Men jeg vilde saa gerne. Og jeg vilde dog have fulgt eller forfulgt ham altid. Jeg vilde dog have staaet paa Gaden, naar der var en anden hos ham. Da vi blev gift, sad jeg i Stuen ved Siden af.

Hans Venner beundrede hans Hæderlighed, og de af dem, som havde holdt paa, at han ikke skulde gifte mig, sagde at det var det, der ødelagde ham.

Og det troede han ogsaa selv.

Han malede mig igen og sig selv ogsaa. Jeg læste, at det betød „En Kvinde, der forlanger Brød til sig og sit Barn, af en Mand, som synger om Solen“.

Og jeg kan ikke gaa og vidne: det er falskt, det er falskt! Og jeg vilde heller ikke vidne imod ham. Selv nu, da mit Hjerte har brændt sig ud, for det har det, vil jeg ikke aabne min Mund for at slaa et Angreb tilbage, og det kan heller ikke nytte.

Den Gang syntes jeg, det var saa Synd, saa Synd, at sige det om mig. Men nu synes

jeg, at selv om jeg havde gjort det, var det ikke saa slemt. Nu synes jeg, at det er rimeligere, at et lille Barn faar Mad, end at en Mand synger om Solen. Jeg ved ikke, om jeg havde Ret dengang, eller om jeg har det nu, men jeg synes, at jeg har det nu. Og nu er det for sent at synes noget.

De andre sagde, at hans Malerier blev daarligere, og at han drak. De sagde det til mig. Jeg kunde ikke forhindre dem i at tale om ham til mig, for han havde selv givet sig og mig til dem. Alle havde Lov til at tale til os om hinanden, som om vi var to Figurer.

Han havde drukket saa længe, jeg havde kendt ham, men da han havde Penge, kaldte de det ikke, at han *drak*. Og hvordan skulde jeg forhindre det? Det troede de heller ikke selv, at jeg kunde.

Aah jeg ser det nu. Kvinderne har gjort mig Fortræd, enten ligefrem eller ved at beskytte mig. Altid blev jeg saa lille, saa lille for ham. Han kunde ikke lide dem, men han elskede dem. Mænd er ikke troløse, det er Kvinderne, som er det mod hinanden. De kom hver med sine Vaaben, én med sine Hænder, og én med sine raske Svar, én med sit gaadefulde Væsen og én med sine frimodige Synder. Kvinderne kradser ikke mere Øjnene ud paa hinanden, hvis de nogensinde har gjort det, deres Vaaben er finere og sikrere.

Jeg kunne sidde mellem dem og forstaa det hele, men det kunde ikke nytte, at jeg kunde forstaa dem, naar jeg ikke kunde besejre dem, jeg havde ikke noget at besejre dem med, for Skønhed alene er kun en Svaghed og Kærlighed jo større den er, en Blottelse.

Men han elskede dem, og mange Gange har han talt stygt om en Kvinde og sagt, at hun var en Skøge, og Dagen efter har han kysset Sømmen af hendes Kjole.

Han elskede den lille Dreng, og jeg elskede ogsaa den lille Dreng, men ikke nok, nej, ikke saa meget. Mit Hjerte var handlet med, som med en Dejj. Det er knuget og vredet og slaaet. Og Resterne, de var hans, kun hans, selv da den lille Dreng levede.

Fra den Tid husker jeg, han slog en Mand, der viste, at han syntes om mig. Han slog ham, ikke fordi han var skinsyg, han var ikke skinsyg, for han elskede mig ikke, og jeg elskede ikke nogen anden. Han slog ham, fordi han vilde hævde sin Eneret over mig, og ogsaa fordi han var stærk.

Den lille Dreng døde. Saa kom der en Tid, da jeg fik ham mere for mig selv. Det vil sige Vennerne, som knap nok kunde klare sig selv, kunde ikke klare ham med. Han sank, sagde de. Ned til mig.

En og anden kom endnu og talte til mig om

ham. Han var set fuld ved høj lys Dag! Han havde gaaet med en Smaagadepige under Armen ved høj lys Dag. Der havde været Hul paa hans Bukser ved høj lys Dag. De talte saa meget om den høje lyse Dag.

En Ting véd jeg nu, at om jeg nogen Gang har set taabelig ud, og det har jeg mange Gange, har jeg dog aldrig set saa taabelig ud, som naar Mennesker tale til mig om ham. Jeg tror — naar det var Mænd, der talte —, at det var i en god Mening. Men ingen syntes at forstaa, at mens de talte, var det som om de tog Taget bort over mit Hoved og Gulvet under mine Fødder, som om de rev Væggene ned rundt om mig, og jeg stod svimlende alene og hjælpeløs midt i et gabende uendeligt Rum.

Og imens gentog de, atter og atter: — „Han gaar i Hundene!“

En Dag faldt han — atter ved høj lys Dag — og brækkede Benet. Han kom paa Hospitalet, hvor han med det samme fik Delirium, — nej, hvorfor kom jeg dog nu til at smile.

Vennerne kom til hans Seng. Der blev holdt Konferencer med Læger og Sygeplejersker. Der stod som et Gærde af Hvisken om hans Seng, naar jeg kom til ham. Han selv var altid venlig imod mig — men fremmed — og genert. Han laa der saa ren og barberet og hørte med i et nyt Lag, som jeg ikke kendte noget til og som saa paa mig med Mistro.

Hvem vilde sige god for mig? Hvad var jeg for én?

Han blev afvænnet. Hvor var han klippet og pæn og mager, da han kom ud!

Saa blev der holdt Konference hjemme i vor Stue. Jeg var i Køkkenet og han med. Men saa blev han kaldt ind, og lidt efter blev ogsaa jeg kaldt ind.

Det var saaledes bestemt:

Han skulde ud af de gamle Omgivelser (mig), foreløbig til Fjælds, op til Norge. Der skulde han samle sig og vinde Kræfter. Han skulde ikke tænke paa Fortiden og ikke paa Fremtiden. (Og ikke paa mig.) Vennerne havde gjort en sidste Kraftanstrengelse, de havde holdt Bortlodning og Auktion, og bar Penge rundt i en Konvolut med Lak paa.

Han takkede dem, og de trykkede alvorligt hans Haand. De trykkede ogsaa min. Allesammen var bevægede. Og da de skulde gaa, kom én hastigt tilbage. Det var sandt! Ekviperingen kunde han tage paa hans Regning.

Vi stod tilbage. Han smilte ud i Luften, han var ikke rigtig glad ved at staa tilbage med mig. Saa alene.

Og fordi jeg saa, at han var flov, gav jeg mig til at tale om hans Rejse.

Han lettede straks op og begyndte at snakke: Det var godt med den Rejse, aah saa godt!

Han følte, at han kunde arbejde nu, bare han kom ud af disse forbandede Omgivelser, fra denne forpestede By! Til ny Luft, nyt Liv! Der var Kræfter i ham.

Han knyttede Hænderne.

Og senere sagde han fortroligt, næsten lidt stolt, at var han bleven her, og skulde have begyndt sit gamle Liv forfra (med mig), saa var han — rent ud sagt — gaaet i Hundene.

— I Formiddags kom han og viste mig sine nye Klæder. De var saa tykke, rigtig et solidt Tøjsæt. Han saa ud, som om han ikke rigtig passede i dem, endda de var syet til ham. Han saa ud som en Sømand med Landlov og Landklæder.

Jeg kunde have smilet ad ham, saa dødt var mit Hjerte. Men jeg gjorde det ikke. For han skulde jo bare prøve paa mig, hvad Virkning han gjorde, som det nye Menneske, han skulde vise Vennerne, inden han tog afsted.

Hans Blik var ikke sikkert, han stod og drejede sig lidt genert. Men jeg bare roste altsammen. Selve Afskeden blev saa kort. „Ja farvel da,” sagde han og kyssede mig, og jeg kyssede igen og sagde Farvel. Og vi smilede til hinanden i Døren.

Jeg véd, jeg har gjort ham det let. Og det var jo ogsaa mig, som havde Uret. Og jeg kunde

gjøre det, for det var bare mit Ansigt og min Stemme, som handlede.

— Og nu er det mørkt. Nu vil jeg dø. Ingen har jo heller tænkt paa, at jeg skulde leve.

Hvordan jeg vil dø? Aah heller ingen skal føle nogen Pligt til at sørge for min Kiste. Jeg ved en anden Maade. Helt uden Støj. — —

.. PRIMADONNA ..

FRU Eva dukkede Ansigtet helt ned i Roserne og fordybede sig en Stund i deres røde Kølighed, saa satte hun dem fra sig og gik tilbage til sin Plads i Gyngestolen.

„Man kan købe mig for Blomster,“ sagde hun, „der er ingenting i Verden, der gør Indtryk paa mig som Blomster. Ikke Smykker, ikke smukke Klæder! Ingenting! Men for en Violbuket smelter jeg — altsaa *delvis* smelter jeg,“ føjede hun smilende til.

„Det er vist meget *delvis*,“ sagde Doktoren, „for jeg har set Dem modtage mange Vognlæs Blomster i Tidens Løb, men jeg har da aldrig set Dem smeltet.“

„Jeg har det med at smelte i al Stilhed,“ sagde hun og tændte en Cigaret, „jeg er lidt doven véd De, og desuden ikke fri for at lade mig kujonere af mit Rygte.“

„Det sidste forbavser mig unægteligt,“ Doktoren saa lidt lun ud. „Sommetider har jeg bildt mig ind, at De kunde *lide* at give Menneskene noget at snakke om.“

Hun saa et Øjeblik ligesom overvejende ud i Stuen.

„Ja, s n a k k e om mig, maa de gerne,“ sagde

hun, „og det er ogsaa nok sandt, at jeg kan lide det, men jeg vil selv bestemme, *hvad* de maa sige. De maa gerne sige, at jeg er ond, men de maa ikke sige, at jeg er dum, de maa gerne sukke og jamre over mig, men de maa ikke le ad mig, de maa gerne drøfte mine Sejre, men de maa ikke vide noget om mine Nederlag.“

„Nederlag —? Gives der saadanne?“

Hun smilede lidt.

„Maaske!“ sagde hun og føjede til med Humør:

„De selv er jo et af mine Nederlag, Doktor!“

„Jeg?“ svarede han smilende. „Kjære Frue, er jeg ikke en af Mulerne for Deres Triumfvogn?“

„Aah, men jeg havde tiltænkt Dem en meget højere Rang!“

„Hvilken da?“ han bøjede sig interesseret smilende over Bordet mellem dem.

„De skulde have været *Selvmodderen!*“ sagde hun.

„Jeg takker!“ svarede han og lo.

„Jo. De var saa alvorlig. Og saa saa vanvittig dybsindig ud. Ja, jeg véd godt, at allerinderst inde er det blot en bundløs Ladhed, men udvendig ser det saa poetisk ud. Jeg bestemte mig ligestraks til at sende Dem i Døden — men det lykkedes mig aldrig.“

„Jeg havde jo ingen Anelse om mit ansvarsfulde Hverv.“

Hun saa med smilende Spot paa ham.

„Istedetfor blev De trindere og trindere,“ sagde hun, „og slog Dem ned, som Huskat i de bedre Familier.“

„Og Selvmorderen? Fik De Pladsen besat med en anden Kandidat?“

„Masser af Kandidater,“ svarede hun — „men ingen som udfyldte Pladsen. Efter Statistiken er der dog ikke saa faa, vel? Altsaa maa jeg betragte det som et Nederlag. Jeg er skamfuld over det, og De maa ikke sige det til nogen.“

„Jeg skal være tavs. Men sig mig saa, om det endnu er Deres Ambition, eller om det er et forladt Standpunkt?“

Hun smilede atter lidt spodsk.

„Forladt!“ svarede hun. „Jeg har slaaet af paa mine Fordringer. Jeg er blevet ældre og mine Følelser for de unge Mennesker har faaet et mere moderligt Anstrøg.“

Da han intet svarede og blot smilede ud i Luf-ten, sagde hun en Smule utaalmodigt: „Det har forresten naturligvis intet med Alder at gjøre.“

Doktoren havde ikke fulgt de sidste Replikker med nogen større Opmærksomhed, han var desorienteret, og forstod at han burde svare et eller andet, men da han ikke vidste hvad, dækkede han sig med at smile.

Fru Eva misforstod det.

Hun lo. — „Aah, nu bilder De Dem ind, at jeg sidder og forsvarer mig selv!“

„Nej, det tænkte jeg ikke paa,“ svarede han.

Hun smaalo stadig. „Jeg er jo nemlig meget, meget ældre end jeg ser ud til,“ sagde hun næsten overgivent og saa udfordrende paa ham.

Doktoren grundede paa, hvor hun egentlig vilde hen, og svarede intet. Men stadig vis paa, at have ham med i sin Tankegang, spurgte hun:

„Hvad sidder De saa og anslaar min Alder til i al Hemmelighed?“

„Anslaar?“ sagde han forbavset — „nej ikke Spor — jeg tænkte ikke paa det.“

„Hvad tænkte de da paa?“

„Jeg tænkte paa,“ sagde han grundende — „jeg tænkte paa, at De vist i Grunden er fuldkommen ærlig — og at det maaske er deri Deres største Charme bestaar.“

Fru Eva betragtede ham et Øjeblik uden at smile, og en Tanke, omtrent som: — den Mand er vist i Grunden bare skikkelig, — løb igennem hendes Hoved.

„Jamen, jeg er jo netop slet ikke ærlig,“ sagde hun saa — „tværtimod!“

Doktoren sagde langsomt, overvejende:

„Nej, jeg er heller ikke sikker paa det. Men De faar sommetider én til at tro det.“

„Det er ogsaa Meningen,“ svarede hun smilende.

Doktoren smilede hende i Møde og sagde med mere Verve:

„Det er det vel, ja.“

— Naa, Gudskelov — tænkte Fru Eva — han er alligevel ikke kun et Fæ.

Doktoren rejste sig:

„Ja, farvel da Frue. Og Tak for den gode The og det gode Selskab.“

„Aah, De gode Borger,“ svarede hun smilende og rakte ham Haanden. „De synes jo ærlig talt slet ikke, at mit Selskab er godt!“

Doktoren bukkede og sagde med Skælmeri:

„Men Theen var skam god.“

Fru Eva rejste sig halvt.

„Hvorfor siger De mig aldrig imod, Menne-ske?“ sagde hun utaalmødt. „De kan da begribe, at jeg siger baade den ene og den anden Urimelighed for at De skal sige mig imod.“

Doktoren svarede:

„Jeg vil sige Dem imod, hvis De ønsker det. Jeg vil gjøre alt, hvad De ønsker, véd De nok, naar De blot vil udtrykke Dem, saa jeg kan forstaa det. Min Hjerne er en langsomt virkende Mekanisme. Jeg har sommetider bildt mig ind, at det var Meningen, at jeg ikke *skulde* forstaa, at De *vilde* forvirre — jeg har maaske taget Fejl —?“

Fru Eva lo igen fornøjet.

„De er dog i Grunden en utaalelig Fisk,“ sagde

hun — „at jeg *vilde* forvirre — hvor har De al Deres Verdensklogskab fra?“

„Den maa jeg vel have fra Dem. Hvis jeg da har den.“

„Fra mig? Det tror jeg ikke. — Hvem skulde tro — —

„Hvem skulde tro, hvad?“ han smilede. „Jeg gætter, at De mente: hvem skulde tro, at den Tørfisk elskede mig!“

Fru Eva smilede sikkert:

„Ja, hvem skulde tro det!“ sagde hun.

„Og nu kan jeg gaa?“

„Ja, nu kan De gerne gaa.“

„De vil bare have mig til at sige det hver Gang?“

„Ja, hver evige Gang! — Saa længe det varer!“

„Er Hensigten nu,“ sagde Doktoren med sit lille Anstrøg af Skælmeri, — „at jeg skal sværge paa, at det vil vare evigt?“

Fru Eva straaledede.

„Ja, sværg nu det, saa er De rar!“

Han betragtede hende et lille Øjeblik.

„Lad mig slippe, Frue,“ sagde han saa, stadig smilende; — „det har jo intet Værd heller?“

Fru Eva klappede utaalmodigt i Hænderne.

„Jo — — vist saa — — jo. De *skal*!“

Doktoren bøjede sig let imod hende og hvi-skede:

„Jeg skal sige Dem — jeg er ikke rigtig sikker

paa —? Nej, lad mig slutte af, mens det er Tid! Lad mig faa Lov til at gaa?”

„Nej“ — sagde Fru Eva — „værsaagod, sig hvad De mente! *Hvad* er De ikke sikker paa? *Hvorfor* vil De ikke sværge?”

Doktoren sagde med Lune:

„Deres Humør kunde jo faa et lille Chok, Fru Eva, som Deres Læge kan jeg ikke forsvare det.“

Fru Evas Humør *havde* faaet det lille Chok, hun var helt ude af Lune, men sagde med Smil:

„Ikke flere Indvendinger. *Hvorfor* —?”

Doktoren hviskede smilende:

„Jeg *tør* ikke.“

„Nej, saa er det nok bedst at lade være,“ sagde hun raskt.

Efter det blev der en lille Tavshed.

Doktoren fik en lidt flov Smag i Munden. Der havde ikke været nogen Nødvendighed for at gjøre Ophævelser for den Sags Skyld. Han kunde jo i og for sig godt have svoret en mindre højtidelig Ed. Den vilde ikke have haft Gyldighed for nogen af dem, og den vilde have forhindret denne Pavse.

Doktoren gjorde en Dumhed.

Han tog en alvorlig Mine paa og sagde næsten med Ømhed:

„Har jeg forstemt Dem, Fru Eva?”

Fru Eva svarede med nogen kølig Forbavselse:

„Ikke Spor, kære Ven.“

„Altsaa faar jeg Lov til at anbefale mig. Farvel Frue.“

Fru Eva fulgte ham selv til Dørs og sagde i en behagelig konverserende Tone:

„Ja, Farvel da, og Tak for Visitten. Se snart op igen.“

Hun lukkede langsomt Døren efter ham og gik tilbage til sin Gyngestol.

Men inden hun endnu havde naaet den, blev Døren atter aabnet, og Fuldmægtig i Justitsministeriet Bigum kom ind og drev hen imod hende paa en egen hjemmevant Maade.

Fru Eva gjorde ingen Mine til at ville række ham Haanden, hun saa køligt irriteret paa ham og sagde uden at besvare hans Goddag:

„Hvad er der? Hvorfor braser De saadan lige ind? Hvem har lukket Dem op?“

„Jeg smuttede ind, da Doktoren forsvandt,“ sagde han, „men da det synes, som om jeg er mindre velkommen, er jeg ikke uvillig til at trække mig tilbage i god Orden!“

„Hvad er der? Vil De noget særligt?“

„Nej, —“ han smilede og slog ud med Haanden, — „ingen Ting — som sædvanlig —.“

Fru Eva sagde spydigt:

„De kommer maaske for at tale om Vejret?“
Hun tændte en Cigaret og satte sig godt tilbage

i sin Stol, — „værsgod — men lad mig blive fri for at høre om Varmen, hvad?“

„Hvis jeg skulde tale om nogen Temperatur, maatte det blive om den følelige Kulde, der i Øjeblikket synes at udstrømme fra Deres hele Person,“ sagde Fuldmægtigen og satte sig paa Doktorens ledige Stol.

„Vittig,“ henkastede hun tørt.

„Det glæder mig!“ sagde han og bukkede overdrevent.

Efter en Pavse sagde han:

„Jeg kan hilse fra Geniet Henriksen, han gik og saa krigerisk ud med Gevær paa. Han skulde ud i den vide Verden og skyde Vildænder.“

Fru Eva saa ligegyldigt paa ham uden at svare, han mødte smilende hendes Blik.

Efter en Stund sagde hun spodsk:

„Det var dog et imponerende Væsen, De har lagt Dem til. De ser næsten fornuftig ud! Hvad er hændet Dem?“

„Gæt, Frue!“

„Gider ikke,“ svarede hun. „Sig det, hvis De vil, og lad være, hvis De ikke vil,“ — hun mødte hans smilende Blik og sagde heftigt: „men lad være med at sidde og stirre paa mig, det gør mig nervøs!“

Fuldmægtigen forandrede ikke Mine, men han spurgte:

„Er Ægtehalvdelens Tilbagerejse fremskyn-
det?“

„Hvad mener De med det?“

„Noget ubehageligt synes at være hændet?“

Fru Eva rejste sig halvt og sagde heftigt:

„Jeg forstaar Dem ikke! Hvad mener De?
Jeg er ked af den Jargon!“ Hun rejste sig pludse-
lig helt og begyndte at gaa op og ned ad Gulvet.
„Der maa i det hele taget ske en Forandring i
dette — — i denne — — *Tone*. Ja, det kan godt
være, De synes, det er latterligt — — det er mig
ganske ligegyldigt — men jeg gider ikke udsætte
mig for — Sladder — ja! Det er for taabeligt,
naar det har saa lidt paa sig, som det har. — De
maa lade være med at gjøre Kur til mig paa den
— — stødende — Maade. De maa lade være
med at rende her tidligt og silde. — De maa
gjøre Dem klart, at selv om jeg maaske — maaske
har min egen Maade at være paa, betyder det
ikke — —, vil jeg ikke — —, har det ikke noget
at sige. Jeg gengælder nu éngang ikke Deres
Følelser, og denne fortsatte Flirt keder mig — —
og er forresten lige uværdig for os begge;“

Fuldmægtigen svarede roligt:

„Forstaar jeg Dem ret, er dette her en Slags
Afskedsfest? — Vort, om jeg saa maa sige, pla-
toniske Ægteskab har varet for længe, — lad
os holde os til at det *keder* Dem.“

„Ja — — nej — det er mig ogsaa uværdigt,“

sagde hun en Smule forvirret. „De tror selvfølgelig paa lav Sladder — jo De gør, men jeg er ikke i Stand til at begaa — — til at være min Mand utro.“

Er det helt sandt —, mon?“ spurgte Fuldmægtigen, stadig roligt, næsten en Smule nysgerrigt.

Fru Eva stod stille, hun var mindre ophidset efter at have givet sig Luft.

„Jeg forstaar ikke, hvad De mener med, om det er sandt? — De kan vælge at tro mig eller lade være.“

Fuldmægtigen søgte hendes Blik.

„Jeg kan nemlig betro Dem, at det ikke er *min* Ubetydelighed — Sladderen, sætter Deres Navn i Forbindelse med.“

Fru Eva satte sig igen.

„Aah, jeg véd det godt,“ sagde hun, „det er baade den og den.“

„Nej,“ svarede han, „nej, det er en ganske bestemt Person.“

Hun sagde henkastet:

„Det er jo i og for sig ganske ligegyldigt. — Saa er det vel „smukke Henriksen“ —?“

„Akkurat!“

Hun smilede pludseligt.

„Det er lige ved at være morsomt —!“

Fuldmægtigen sagde tørt:

„Det forekommer mig unægteligt at være ko-

misk, ja. — Men jeg tror ikke destomindre paa det.“

Fru Eva lo lidt.

„Værsaagod, De maa gerne! De er jaloux, er De! De vilde tro, at en hvilken som helst Skoledreng var min Elsker, hvis nogen fik det Indfald at sætte det i Dem.“

„Aah nej, det vilde jeg nu alligevel ikke,“ sagde Fuldmægtigen, „med mindre vedkommende Skoledreng var smuk som en ung Gud og dum som en Stud.“

„Det skulde jeg ikke kunne staa for?“

„Det er „Geniet Henriksen“s mest iøjnefaldende Egenskaber.“

Hun saa smilende op i Luften.

„Sig ikke noget ondt om „smukke Henriksen“, han er min jourhavende Kavallér!“

„Ikke andet — og mere?“

Hun trak paa Skuldrene og blæste Røg ud, og viftede den væk fra sit Ansigt.

„Maaske,“ hun saa smilende paa ham, „men jeg er vel ikke den rette at hente Besked hos!“

Fuldmægtigen sagde ligeledes smilende:

„Nu snurrer De med mig! Jeg véd hverken ud eller ind!“

Hun bøjede sig lidt over Bordet mellem dem og sagde gnistrende:

„Er det Dem *meget* magtpaaliggende?“

Han saa en Stund tavst smilende paa hende, saa svarede han:

„Nej.“

Fru Eva blev forbavset.

„Er det Dem ikke magtpaaliggende?“

„Nej — ikke mere.“

„Hvorfor ikke mere? Hvad mener De med „ikke mere“?“

„Skal jeg fortælle Dem det?“ han trak sin Stol rundt om det lille Bord imellem dem og satte sig ligeoverfor hende. „Men det vil mishage Dem!“

Fru Eva sagde med et lidt stift Smil: „Kom med det alligevel, De véd, jeg er nysgerrig!“

„Det er et Slags Skriftemaal.“

„Jeg skal være tavs som en Grav.“

„Jeg er ikke bange for, at De skal lade det gaa videre.“

„Hvad er De da bange for?“ spurgte hun nysgerrigt.

„Jeg er ikke bange for noget.“

„Naa, jamen Herregud, saa kom med det da!“

Han bøjede sig tæt hen imod hende med sit Blik i hendes.

„De har holdt mig paa for knap Ration, Frue,“ sagde han saa let og henkastet. „Det gaar kun til en Tid — De forstaar mig — en Dag melder der sig en rent ud sagt glubende Appetit, en uforskammet uafviselig Appetit — saa glemmer

man den Kaviar, man har i Udsigt, for det Brød, der er for Haanden. — Det er upassende, ikke sandt, — De sér allerede kold ud af Øjnene — men en saa klog Dame, som De, vil forstaa, at det er undskyldeligt.“ Han smilede og bøjede sig tættere mod hendes Ansigt, der var blevet blegt og havde trukket sig tilbage, og han hviskede: „Jeg har sovet hos en stor, dejlig Pige i Nat — — nu har jeg tilstaaet — — hvad siger De saa?“

Tavshed.

Fru Eva trak Vejret hastigt, men gjorde sig Umage for at skjule det. Selve Sagen rørte hende ikke men Tonen — *Tonen*, og saa den tørre Pøbelstemme tæt ved hendes Øre, den frække og smældende Stemme, som hun havde fundet sig i i Dag og mange Dage. Den sved og gjorde ondt i hendes Øre, og spottede den hede Forargelse, hun følte overfor dette Mandfolk, der saa aabenhjertigt frakendte hende al Følelse af Blusel. Og mens hun saa rødt af Vrede og ledte efter Midler til at ramme ham med, vandt hun Herredømme over sin Stemme og sagde med kold Forundring:

„Hvorfor skulde det mishage mig?“

„Gjør det ikke? Saa meget destobedre —“ han bøjede sig igen imod hende og sagde dæmpet og smilende: „Nu har jeg vundet min Styrke igen, og er parat til at fægte videre! Kom an, Fru Eva!“

„Er De gal, Mand —“ hun rejste sig saa heftigt, at Gyngestolen vippede overende. Dette forkludrede Sitationen for hende, Ordene, som havde siddet hende i Halsen, blev borte, hun skreg lidt op.

Fuldmægtigen hjalp den faldne Stol paa Benene, og Fru Eva sagde roligere, da han atter vendte sig imod hende.

„Jeg forstaar, ikke at De vover at benytte Dem af den Tone.

Han sagde roligt:

„Jeg vover jo intet, vel? Jeg kan hverken tabe eller vinde — har jeg ikke Ret?“

Hun svarede behersket:

„De kan miste mit Venskab!“

Han sagde intet, men saa smilende paa hende.

Hun blev rød under hans Blik og sagde heftigt og usikkert:

„Men det sætter De vel ingen Pris paa.“

Han sagde stædigt smilende:

„Den største Pris.“

Fru Eva blev tavs, hun gik op og ned i Stuen fyldt af en mat Følelse af Magtesløshed. Hun kunde jo godt forbyde ham sit Hus, men hun kunde ikke lade ham forsvinde fra Jordens Overflade. Og det var i Øjeblikket ikke i og for sig hans Nærværelse, der var hende modbydelig, det var hans Eksistens.

Fuldmægtigen sagde, efter en Stund at have fulgt hende med sit Blik.

„Maa jeg ved Lejlighed forestille for Dem et nyt Pageemne? En ung Officer af Deres Type?“

Fru Eva fortrød det straks, men hun *kom* til at smile. Og lidt efter sagde hun henkastet: „Hvad nyt i Byen?“

„Ehlers er blevet forlovet.“

Fru Eva smilede spotsk.

„Med den lille sorte? — Og Ehlers? Hvordan er han?“

„Henrykt! Han gaar omkring med hendes Fotografi i sin Tegnebog og viser det til sin Barbér og sin Skræder, og hvor han ellers kan komme afsted med det.“ Han betragtede hende med smilende Opmærksomhed.

Hun lagde ikke Mærke til det, men sagde: „Jeg gad vidst, om han bringer hende her op — — om de kommer paa Visit. Det skulde more mig.“ Hun mødte hans Blik og sagde pludseligt: „Hvad ler De af?“

„Jeg lo ikke — men jeg tænkte paa, at det er ikke mange Uger siden Ehlers var attacheret en meget smuk og meget feteret Dame af mit Bekendtskab. — Man bedrager Dem, Fru Eva!“

„Mig?“ hun saa køligt paa ham — „hvad i Alverden kommer det mig ved — hvad mener De —? De véd jo godt, at Ehlers kedede mig ihjel.“

„Ja det er sandt. Men han var dog altid god nok til at danne Bagtrop, og De holdt ham ogsaa med Mellemrum til Ilden.“

„Jeg har kasseret ham for længe siden,“ sagde hun irriteret.

„Maaske — men jeg kom alligevel i Tanke om — vi har saa tit leet sammen af Fruerne og de smaa Forloveders betrængte Stilling, naar deres Herrer og Mestre begyndte at valse paa Tæerne for Fru Eva, eller naar Hankæresten glemte Hunkæresten i en anden Stue — men — jeg tænkte paa — — —

Hun sagde spotsk, da han holdt inde og betragtede hende:

„Hvad tænkte De for dybsindige Tanker?“

„Jeg tænkte paa,“ sagde han — „hvem er nu egentlig den Sejrende — i det lange Løb?“

Fru Eva trak paa Skuldrene:

„Gud hvor det er mig ligegyldigt,“ saa sagde hun med opblussende Heftighed: „Hvad kommer al den Pøbel mig ved?“

„Pøbel?“

„Ja, *Pøbel!*“

Han sagde langsomt og smilende:

„Primadonna — Pøbelens Dronning!“

„Skal det være mig?“ spurgte hun ligegyldigt.

„Ja, kan De finde et bedre Ord for Deres Magtstilling — og saa har De desuden det tilfælles

med en rigtig Dronning, at De i Virkeligheden slet ingen Magt besidder.“

„Jeg har vel akkurat, saa megen Magt, som jeg ønsker,“ sagde hun og satte sig til rette i sin Gyngestol, „hvad mener De egentlig?“

„Nej,“ sagde han stadigvæk smilende — „for véd De, hvad jeg har opdaget? Ægtemændene bedrager Dem med deres Koner og Hankæresten kysser Hunkæresten i Krogene.“

Hun lo kort.

„Det er en ny Maade at se Tingene paa.“

„Ja, ikke sandt!“

Fru Eva gyngede, men pludselig holdt hun op, bøjede sig forover og sagde heftigt og ømtaaleligt:

„Hvad tror De, jeg bryder mig om det? Jeg har ikke Bud efter Mennesker — jeg kan ikke lide Kvinder og jeg — De undskylder nok Udtrykkets Højtidelighed — foragter mildest talt Mændene. — Allesammen keder mig — allesammen, — jeg vil hellere end gerne være i Fred!“

Han saa nysgerrigt paa hende.

„Det er nu ikke rigtig sandt,“ sagde han saa. „At De ikke kan lide Kvinder har vel nok sin Rigtighed, og De har sét altfor mange Mænd dumme sig, til at De ikke skulde have en god Portion Foragt tilovers for dem —, men — De vil ikke lades i Fred.“

„Jo!“

„Nej.“

Fuldmægtigen bøjede sig forover og saa ind i hendes Ansigt:

„De er entreprenant, Fru Eva! De vil erobre! De *rækker* efter Mænd.

Fru Eva sagde spotsk:

„Er De gal! Jeg behøver blot at række Hænderne ud for at faa en Mand paa hver Finger!“

Han smilede.

„Ja, men De *behøver* at række Hænderne ud.“
Tavshed.

Men pludselig kastede hun sig tilbage i sin Stol og sagde smilende, mens hun satte den i stærk Bevægelse:

„De keder mig! Gaa Deres Vej. Jeg rækker ikke Hænderne ud efter Dem! Ikke en lille Finger en Gang. Forsvind Skygge!“

Han rejste sig og sagde smilende:

„Farvel da, Fru Eva. — Og hvordan er det saa med Venskabet — beholdt jeg det?“

Fru Eva sagde kort:

„Jeg har ingen Venner.“

I det samme aabnede Pigen Døren for en meget ung og smuk Mand.

„Henriksen!“ raabte Fru Eva imod ham. „Og Fuldmægtigen sagde, at De var gaaet paa Jagt!“

„Smukke Henriksen“ eller „Geniet Henriksen“

som den unge Mand blev kaldt, smilede halvt selvbevidst og halvt genert.

„Jamen Jagten er slet ikke gaaet ind,“ sagde han forklarende.

Fuldmægtigen og Frue Eva blev muntre.

„Er Jagten slet ikke gaaet ind!“ sagde de begge samtidig, og i en overdreven beklagende Tone.

„Smukke Henriksen“ sagde stødt:

Det kunde jeg jo ikke vide, vel?“

„Nej vist kunde De ej,“ sagde Fru Eva hurtigt.

Fuldmægtigen sagde:

„Farvel Henriksen — jeg har lige faaet min Afsked — jeg skal gaa!“

„Han har været altfor aandrig,“ sagde Fru Eva.

„Jeg overlader til Dem at formilde Damen, Henriksen,“ sagde Fuldmægtigen smilende, „hun foragter Hankøn. Farvel, Fru Eva!“

Fru Eva rakte ham Haanden og lod ham selv hjælpe sig ud. Da han var gaaet, vendte hun sig mod den unge Mand og betragtede ham med smilende Tavshed.

„Smukke Henriksen“ satte sig.

Fru Eva gik hen bag hans Stol og tog hans Hoved mellem sine Hænder.

„Goddag Ejnar,“ sagde hun.

Smukke Henriksen lod sig kysse.

„Vil Du have en Kop The?“

„Nej Tak,“ han læmpede sit Hoved ud af hendes Hænder.

„Er Du sulten?“

„Ikke nu,“ sagde han og holdt Blikket rettet stift ud i Stuen.

Hun gik omkring Stolen og hen foran ham.

„Hvad er der i Vejen med Dig.“

„Ingenting,“ svarede han med tvær Mund.

Men da hun ikke spurgte mere, vendte han sig og saa paa hende.

„Hvor længe har han været her — Fuld-mægtigen?“ spurgte han og saa ud, som om Svaret ikke var i Stand til at interessere ham.

Fru Eva smilede.

„*For* længe?“ spurgte hun skælmsk.

„*For* længe,“ gentog han — „næ — det kan jeg jo ikke vide, vel?“

Hun saa stadigt smilende paa ham:

„Er det derfor, Du er forstemt?“

„Jeg? — næ.“

Fru Eva bøjede sig frem og lagde Hænderne paa hans Knæ.

„Hvad er det da? Hvad er der Ejnar?“

„Der er ingenting —“ sagde han stadig mut, men saa kom det indædt — „jeg begriber bare ikke, at Du *gider* være saa — saa *vigtig*, og *overlegen* og storartet, saa saare der er nogen til at høre paa det.“

„Er jeg vigtig?“ hun saa velbehageligt paa hans smukke forbitrede Ansigt.

Han rystede sig utaalmødt.

„Ja, Du er! Rigtig vigtig — som det med Jagten — var det noget at skabe sig for, at jeg ikke vidste, at den ikke var gaaet ind? — Men det er mig ligegyldigt — revnende — rasende ligegyldigt!“

Fru Eva rystede hans Hoved mellem sine Hænder. „Aa din dumme, dumme Dreng,“ sagde hun.

„Lad mig være — lad mig sidde. — Jeg er i daarligt Humør!“ sagde han stødt.

Hun satte sig hen i sin Stol og sagde med lidt barnlig Stemme:

„Er Du i daarligt Humør, helledusse da.“

„Ja, jeg er. Det er ikke noget at le af. Jeg vil ikke finde mig i det!“

Fru Eva holdt pludseligt op med at smile og sagde heftigt:

„Saa gaa! Gaa Ejnar, og lad mig være i Fred!“

Han rejste sig og spurgte værdigt:

„Viser Du mig Døren?“

„Viser Døren?“ gentog hun spotsk, men slog pludselig om. „Aah Ejnar dog!“

Hun løb hen til ham og ruskede ham i Skuldrene.

„Saa — ja,“ sagde han stadig værdigt — „Du

maa engang for alle forstaa, at jeg ikke har i Sinde at lade mig regere af Kvindeluner.“

„Nej, Gud bevare din Manddighed,“ sagde hun smilende.

„Smukke Henriksen“ blev hidsig:

„Slip mig! Lad mig være fri! Det er ikke noget at gjøre Nar af!“ sagde han og rev sig løs. Hun vendte sig fra ham.

„Aah Herregud!“ sagde hun irriteret, „lad mig være, som jeg nu engang er. Passer det Dig ikke, saa er Du jo fri — det er for dumt — —“

„Det er *Dig*, der gjør det dumt.“

„Ja vist er det mig —“ hun betragtede ham lidt og smilede saa igen.

Han gik langsomt henimod hende.

„Det er *Dig*, der laver Scener,“ sagde han.

„Ja vist er det mig! Kys mig saa.“

Han kyssede hende og sagde stædigt:

„Det maa Du indrømme?“

„Der er jo ikke den Ting, jeg ikke indrømmer,“ sagde hun smilende.

„Ja, for jeg havde Ret.“ Han trak hende hen til sin Stol, satte sig selv paa den og lagde med en forkælet Mine Hovedet mod hendes Bryst.

Hun bøjede sit Hoved over hans Ansigt og kyssede hans Pande mange Gange og strøg ham over Haaret. Engang var hun lige ved at sige „min egen Dreng,“ men tog sig i det, kom til at smile af det, og kyssede saa heftigt hans Mund.

Pludselig sagde han interesseret:

„Ehlers er blevet forlovet.“

Hun svarede:

„Fuldmægtigen fortalte det.“

„Smukke Henriksen“ betragtede hende og sagde saa med en Smule drengeagtig Skadefryd:

„Det er underligt, hvad?“

„Hvorfor er det underligt?“ sagde hun og slap hans Hoved. „Det er latterligt! „Hvad kommer det mig véd? Det er ligesomom I allesammen triumferer over det. Jeg har ikke gjort noget for at forhindre det.“

„Triumferer? Ikke Spor,“ sagde han, øjeblikkelig gjort krigerisk af hendes pirrelige Tone. „Ehlers har altid været en latterlig Fyr! Stor-snudet! Gud véd af hvad? — Hans Kæreste er nydelig.“

Fru Eva sagde med overlegen Spot:

„Ja, I har saamænd en sød Smag allesammen!“

„Hun har Herretække,“ sagde han vigtigt og kneb Øjnene til.

Fru Eva trak paa Skuldrene.

„Naa ja, hun hører vel ikke til de værste,“ sagde hun nervøst — „men der var en anden, som Du talte om i Gaar — aah, den tykke Pige, som danser i — hvor var det nu —?“

„Gudrun —?“ sagde han, „hun er s'gu dejlig, kære!“

Fru Eva sagde heftigt.

„Maa jeg bede mig fritaget for den Tone — uf, at man kan være saa vulgær.“

„Hun *er* s'gu dejlig!“ sagde han stædigt — „sikke Tænder!“

Fru Eva rystede sig med alle Tegn paa Afsky.

„Og saa den væmmelige Krop,“ sagde hun.

„Den er s'gu god nok!“ sagde han drenget. „Hun er et Kvindfolk helt igennem. — Ingen Sludder og Skaberi— med Vigtighed og Aandrig-
hed og den Slags. — Vældig sejt Pige!“

Fru Eva sagde pludselig myndigt:

„Maa jeg bede Dig vælge dine Udtryk med Smag.“

„Smukke Henriksen“ rejste sig lidt i Stolen.

„Du skulde vænne dig af med den Hovmesteren, Eva,“ sagde han værdigt.

Hun smilede med udulgt Spot.

„Kommer den din Mandighed paa tværs?“

Han overhørte tilsyneladende dette og sagde som i Fortsættelse:

„Fuldmægtigen er ogsaa ude efter hende!“

„Hvem er *ogsaa*?“ spurgte Fru Eva vægtigt.

Han overhørte igen og sagde:

„Det er svært, saa du har travlt med min Mandighed!“

Hun gik tæt hen til ham.

„*Hvem* er ogsaa?“

Smukke Henriksen blinkede under hendes Blik, men han sagde flot:

„Naa, det er vi s'gu allesammen!“

Fru Eva smækkede ham pludseligt og haardt paa Øret.

„Dumme Dreng!“ sagde hun.

„Smukke Henriksen“ havde taget sig til Kinden, han fik Vand i Øjnene.

„Det skal du komme til at fortryde,“ sagde han med en Stemme, der balancerede mellem mandig Vrede og Forkælethed.

Hun pegede paa Døren.

„Ud!“

„Smukke Henriksen“ trak sig tilbage til Døren med stive vandfyldte Øjne, men da han naaede den, fik Vandet Overvægt og trillede ned ad Kinderne i store Draaber.

Fru Eva begyndte at græde.

„Ejnar,“ kaldte hun sagte.

Han nærmede sig langsomt.

„Hvor kunde du —“ sagde han og pudsede sin Næse haardt.

„Du maa love mig —“ hulkede hun og tog ham i sine Arme.

..... PIGE

Have. *Martha* (14 Aar) plyndrer skødesløst Roserne og stikker Blomster i sit Haar og sit Bælte. River nu og da en Haandfuld Blade af en fuld og duftende Rose, presser dem et Øjeblik mod sit Ansigt og lader dem saa flyve. *Ernst* (16 Aar, stærkt pukkelrygget, med et sygeligt Udseende) gaar ved Siden af hende, staar naar hun staar.

ERNST (smilende).

Du river alle Blomsterne af —

MARTHA.

De visner jo alligevel.

ERNST

(hurtigt, slaar ud med Haanden).

Jeg mener ogsaa, at du har Lov!

MARTHA.

Otto kan ikke lide det.

ERNST (hedt, spotsk).

Otto er en god Sjæl!

MARTHA (eftertænksomt).
Ja, Otto er god.

ERNST.
Kan du godt lide Godhed?

MARTHA.
Ja.

ERNST (ler).

MARTHA.
Hvorfor ler du?

ERNST.
Fordi du kan lide Godhed.

MARTHA.
Kan du ikke?

ERNST.
Jeg kan ikke svare ja eller nej — saadan —

MARTHA.
Du er da ikke selv god.

ERNST (hurtigt).
Hvad er jeg, Martha? Sig det?

MARTHA (betænker sig — nølende).
Du er vel nok *klogere*, end Otto.

ERNST (smilende).

Kan du lide Klogskab?

MARTHA.

Det véd jeg ikke. Det er mig ligemeget.

ERNST.

Hvad kan du lide mere end Godhed?

MARTHA

(tager med begge Hænder om en Rose og rusker den).

Skønhed!

ERNST (sky).

Rigdom?

ERNST.

Det ved jeg ikke. Jo, jeg kan nok lide Rigdom.

ERNST.

Og Styrke?

MARTHA.

Ja Styrke kan jeg ogsaa lide.

ERNST (hurtigt).

Otto er ikke stærk!

MARTHA.

Hvordan stærk —? Uf nej! Jeg ved det godt!

(Tavshed. Martha gaar videre.)

ERNST.

Du løfter dine Ben saa højt, naar du gaar.

MARTHA (tilfreds).

Er det kønt.

ERNST (smilende).

Ja, det er kønt!

MARTHA.

Det synes jeg ogsaa.

ERNST (mistænksomt).

Har nogen sagt det før?

MARTHA.

Nej. Jeg kan mærke det.

ERNST (lidt efter, sky).

Kan du mærke dig selv altid? Kan du blive beruset af dine Bevægelser.

MARTHA (nikker).

Ja.

ERNST (ser paa hende, rødmer).

Det forstaar jeg. Jeg mærker ogsaa mig selv, altid! Jeg ser mig selv med to fremmede Øjne, altid.

MARTHA (ryster paa Hovedet).
Ikke med *fremmede* Øjne!

ERNST (med hed Spot).
Nej, ikke du! — Men du forstaar vel, at jeg ikke netop *beruser* mig i mine egne — Skønheder!
(Martha ser hurtigt og nysgerrigt paa ham, og væk igen. Tavshed.)

ERNST (sætter sig paa en Bænk).
Ved du — da jeg først saa dig, hos Bedstemor — kan du huske det?

MARTHA (nikker).
Da du lige var kommet hjem? Ja, det kan jeg godt huske.

ERNST (smilende).
Kan du ogsaa huske, at Bedstemor opdagede, vi var tretten til Bords? Og de drillede dig, fordi du blev bange? Men saa sagde jeg, at du skulde være rolig, for den Trudsel gjaldt *mig*.

MARTHA (smiler).
Ja. Din Mor begyndte at tude!

ERNST (hurtigt).
Jamen det er ikke det! Kan du huske, hvad du saa svarede?

MARTHA.

Nej. Hvad svarede jeg?

ERNST.

Du sagde: „Gudskelov!“ — Kan du huske det?

MARTHA.

Nej.

ERNST (smilende).

Jo! Du satte dig til rette i Stolen og sagde: Gudskelov!

MARTHA.

Ja, for jeg var naturligvis bange for, at det var mig, det gjaldt!

ERNST (ler lidt).

Du forstaar slet ikke, at det var underligt — vel?

MARTHA.

Nej, jeg var bange for —

ERNST (afbrydende).

Du forstaar det heller ikke nu, vel?

MARTHA (utaalmodigt).

Jeg siger dig jo, jeg var bange for, at det var mig selv!

ERNST (ler, forceret).

Aah, du er storartet Martha!

MARTHA (ser koldt paa ham).

Nu føler du dig vist vældig ovenpaa, kan jeg høre!

ERNST

(holder op med at le, smiler skælvende).
Højt oppe, og dybt nede.

(Martha kaster med Nakken og ser ud, som om hendes Tanker var fjerne).

ERNST (mistænksomt).

Hvad ser du efter?

MARTHA (drømmende).

Jeg ser ikke efter noget. Jeg tænker!

ERNST.

Hvad tænker du paa?

MARTHA (tillukket).

Det siger jeg ikke.

ERNST (hedt, spotsk).

Tror du ikke, jeg ved det?

MARTHA (blidt).

Det ved du maaske nok. —

ERNST (barnagtigt).

Men det er nok ikke saa sikkert, at den, du tænker paa, ogsaa tænker paa dig!

MARTHA (med hidsig Kulde).

Hvad mener du med det?

ERNST (usikker, stædigt).

Jeg troede, at du maaske tænkte paa Otto?

MARTHA.

Jeg har ikke bedt dig om at gætte mine Tanker, vel?

(Tavshed).

MARTHA (modstræbende)

Hvad mener du forresten med, at Otto ikke skulde tænke paa mig?

ERNST (ovenpaa, sagtmodigt).

Aah, det kan jo være ligemeget. Maaske gjør han det. Jeg siger slet ikke, at han *ikke* gjør det!

(Hun flammer op, staar et Øjeblik ubeslutsom, forandrer saa Taktik).

MARTHA (fortroligt).

Tror du ikke, jeg ved, hvad du mener?

ERNST (usikker).

Jeg mener ikke noget bestemt.

MARTHA.

Jo, du gør. — Han har selv fortalt mig det!
(ser fast paa ham).

ERNST (nysgerrigt).

Hvad har han fortalt dig?

MARTHA.

Aah, det ved du vist meget godt selv!

ERNST (mistænksomt).

Hvor kan jeg vide, hvad han gaar og bilder
dig ind!

MARTHA.

Bilder mig ind! — Det er nok *dig*, han bilder
noget ind!

ERNST (hurtigt).

Har han sagt *det*?

MARTHA (med lukket Mine).

Det siger jeg ikke!

ERNST (hedt).

Bilder han sig ind, at jeg et Øjeblik har troet
paa de Tøsehistorier!

MARTHA (vejrende).

Aah, du er bare misundelig, fordi han er to Aar ældre end du!

ERNST (rød).

Hvis du bilder dig ind, at det spiller nogen Rolle, saa tager du Fejl!

MARTHA.

Alle Kvinder bliver rasende forelsket i Otto!

ERNST (fnyser).

Kvinder! pyh! *Tøse!*

MARTHA (vejrende).

Voksne!

ERNST.

Skal det være saa storartet? Er det noget at prale af? Inde i Byen kan man jo ikke spytte for Piger, der vil i Lag med en.

MARTHA (med kold Spot).

Med dig?

ERNST (flammerød).

Ja! Med mig! Netop!

MARTHA.

Ha! Jeg maa le! Pattebarn!

(Ernst staar et Øjeblik og svælger. Martha betænker sig, forandrer atter Taktik).

MARTHA (fortroligt).

Jeg ved det forresten godt!

ERNST (kommer til sig selv, mut).
Hvad ved du?

MARTHA (spillende).

Det du der fortæller!

ERNST (vrantent).

Jeg har ingenting fortalt!

MARTHA.

Pyh! Det nytter ikke, du gaar fra det! Jeg vidste det i Forvejen!

ERNST (rød, kold).

Har Otto fortalt dig noget om mig?

MARTHA.

Det siger jeg ikke.

ERNST (roligt).

For saa er det Løgn!

MARTHA.

Jeg siger jo ikke, at han har fortalt mig noget om dig, vel?

ERNST.

Det er han ogsaa nok fri for.

MARTHA (udfordrende).

Naa! Og om sig selv har han vel Lov til at fortælle!

ERNST (hedt).

Ja, naar du gider høre paa det — — det —

MARTHA (dulgt nysgerrig, udfordrende).

Det — hvad for noget?

ERNST (hedt).

Det Svineri!

(Tavshed. Martha vender sig om imod Blomsterne. Ernst læner sig tilbage paa Bænken. Absolut Stilhed. Pludselig høres nogle smaa Snøft henne fra Roserne).

ERNST (i to Spring henne foran Martha).
Martha! — Græder du?

MARTHA (i Udbrud).

Gaa! Lad mig være!

ERNST.

Men hvad er der dog, Martha! Hvorfor græder du pludseligt!

MARTHA.

Ti stille! Lad mig være! Gaa din Vej! Det er modbydeligt alt sammen!

ERNST.

Hvad for noget? Hvad er modbydeligt?

MARTHA (heftigt).

Alt det du fortæller! Gaa! lad mig være i Fred!

ERNST (forskrækket).

Hvad fortæller jeg? Hvad har jeg fortalt?

MARTHA (snøfter afdæmpet).

Ti nu stille med det. Tal om noget andet.

(Tavshed).

MARTHA (forgrædt, blidt).

Jeg vilde ønske, jeg kunde komme ud at rejse.

ERNST (andægtigt).

Hvor vilde du rejse hen?

MARTHA.

Det ved jeg ikke. Det er ligemeget.

(Tavshed).

MARTHA (vemodigt).

Naar du bliver myndig, vil du saa rejse igen?

ERNST.

Det vil jeg vist. Maaske før.

MARTHA.

Kunde du ikke have Lyst til — — vilde du ikke have mig med til at passe dig?

ERNST (rød).

Jeg trænger ingen til at passe mig!
(Tavshed).

ERNST (besværligt).

Men jeg vilde forfærdelig gerne have dig med.

MARTHA (ydmygt).

Hvorfor? Naar det ikke var for at passe dig?

ERNST (stammende).

For — fordi det var morsomt — for —, ogsaa fordi det er saa kedeligt at være alene altid.

MARTHA (med nedslagne Øjne).

Din Mor er jo altid med dig.

ERNST (hurtigt, lidt saart).

Mor — hende kan du ikke lide.

MARTHA (med en aabenbar Grimace).
Nej!

(Tavshed).

ERNST (trykket).

Men til den Tid — — Mor skulde ikke med, saa. — (efter en Stund) Men du kunde da heller ikke tænke dig altid at være sammen med mig?

MARTHA (ser hurtigt paa ham, væk igen).

Hvorfor ikke? Mener du, fordi jeg er saadan — *flygtig* — som I allesammen siger?

ERNST (fast og spændt).

Ikke blot derfor — men du kunde da ikke tænke dig — for Eksempel at gifte dig med saadan en, som jeg?

MARTHA (ser sky paa ham, afledende).
Hvorfor ikke?

ERNST (skarpt).

Fordi — saadan som jeg nu engang ser ud!

MARTHA (undvigende, dulgt nysgerrig).
Ser hvordan ud?

ERNST (forceret).

Naa! Med Kamelryggen! Puklen —, eller hvad du vil kalde det!

MARTHA (genert, flot).
For dens Skyld kunde jeg saamænd godt!

ERNST (bleg).
Nej! Du sagde ogsaa lige før —, du elsker
Skønhed —, Du kunde ikke!

MARTHA (ser et Øjeblik prøvende paa ham).
Hvis jeg elskede dig, kunde jeg.

ERNST (forceret).
Men du kunde ikke elske mig!

MARTHA (afledende).
Det er, fordi du er min Fætter!

ERNST (hurtigt).
Det er Otto ogsaa!

MARTHA (bevidst).
Hvem siger, jeg elsker Otto!

ERNST (hedt).
Det *gjør* du!

MARTHA (blidt).
Jeg *har* gjort det. Som lille! Nu kan jeg godt
sé — — nu bryder jeg mig ikke mere om ham!

ERNST (mistænksomt).

Naa — aa — det er vist fordi —

MARTHA (hurtigt).

Fordi hvad?

ERNST (rød).

Fordi han ikke elsker dig.

MARTHA

(efter en Stund, sagte og gnistrende).

Det er noget, jeg selv bestemmer! — Hvis jeg vil, saa gør han det!

ERNST (hedt).

Ha! Ha! Det maa ogsaa være dejligt at faa ham paa den Maade!

MARTHA (voksent, spotsk).

Paa den Maade faar man alle Mænd.

ERNST (haanligt smilende).

Naa — aa, hvad? Sommetider vil de vel selv, hvad?

MARTHA (koldt).

Mon?

ERNST (haanligt).

Du er storartet!

MARTHA.

Det synes jeg ogsaa selv! — Men du er et Fæ!

ERNST (ironisk).

Tak!

(Tavshed).

MARTHA (forandret).

Gud! At vi altd gider skændes!

ERNST (tvunget).

Saa keder vi os ikke.

(Tavshed).

MARTHA

(pludseligt, dæmpet og nysgerrigt).

Der er noget, jeg har saadan rasende Lyst til at spørge dig om.

ERNST (mistænksomt).

Hvad er det?

MARTHA (lidt sky).

Nej, jeg maa ikke tale om det!

ERNST.

For hvem?

MARTHA (spotsk).

For din Mor — naturligvis!

ERNST (rød).

Hvad bryder du dig om det? Sig det!

MARTHA (viger i Blikket).

Det er noget om dig selv.

ERNST (stigende mistænksomt).

Saa sig det da!

MARTHA (uskyldigt).

Ja, jeg synes ikke, det er noget slemt.

ERNST (febrilsk).

Saa kan du da sige det!

MARTHA (med paataget Ro).

Hvad er det for en Hemmelighed med dig?

ERNST (forbavset).

En Hemmelighed? Med *mig*?

MARTHA (viger i Blikket).

Ja — er det sandt — —

ERNST (febrilsk, utaalmodigt).

Hvad er sandt? Herregud, kan du nu ikke lige saa godt sige det!

MARTHA (ubetvingeligt nysgerrigt).

Er det sandt, at du bliver helt — helt borte —
og falder — og faar Krampe og saadant noget —
sometider?

ERNST (pludseligt lighvid).

Hvem siger det?

MARTHA

(staar og ser paa ham, nysgerrigt).
Det siger jeg ikke!

ERNST (gaar hen mod Bænken).

Det er fint — fint gjort af Otto!

MARTHA (med sammenkneben Mund).

Jeg siger ikke, det er Otto, vel?

ERNST.

Det er Løgn — kan du hilse — ham — at
sige! Det er længe siden — da — — som Barn!

MARTHA (ubetvingelig nysgerrigt).

Blev du saa — — ser du saa ud som et Dyr
(hurtigt) nej som en gal, mener jeg!

ERNST (stirrer paa hende).

Det véd — jeg ikke!

MARTHA (nærmer sig, nysgerrigt).

Det er underligt, hvad? — hedder det ikke Epilep — si?

ERNST

(bøjer sig hurtigt, tager lynsnart en Sten og kaster den efter hende).

Dumme — Tøs!

MARTHA (springer til Side).

Er du gal! Dit — dit —!

(Ernst vil holde sig oprejst ved Bænken, mægter det ikke, men falder tungt. Hans Legeme krummer sig, Underlæben falder ned, han bliver gusten i Ansigtet).

MARTHA (skriger).

Ernst! Rejs dig op! Lad være! Hører du!
Jeg kunde ikke gjøre for det! Det er ikke *min*
Skyld! *Jeg* — jeg — — —
(løber sin Vej).

. DEN STÆRKESTE .

OTTO LUND, Lærer.

MARTHA, hans Hustru.

SIGURD, hans yngre Broder.

MARIE, en ung Kvinde.

Et rummeligt Værelse med faa men store Møbler. Ingen Luksus men paa det store Herreskrivebord en Vase med Blomster. *Otto* sidder ved Bordet i Færd med at rette Stile; der flyder over det med Stilebøger. *Sigurd* sidder ved Siden af Skrivebordet og læser.

OTTO (ser op).

„Hvad er Klokken!“

(*Sigurd* trækker Uret op af Lommen, rækker det henimod ham, uden at se op fra sin Bog).

OTTO (rejser sig).

„Saa har Marie allerede ventet en halv Time.
(Gaar hen mod Døren).

„Hvis hun kommer hjem, — sig at jeg er gaaet at møde hende, men kom for sent afsted.“

SIGURD (mumlende).

„Naa—aa, hun venter saamænd nok!“

(*Otto* vender sig halvt, gaar saa ud, men kommer et Øjeblik efter ind med Hatten i Haanden).

OTTO (med let Irritation).

„Du siger det, som om der var noget ondt i det?“

(*Sigurd* svarer ikke).

OTTO

„Hvad? Du siger det, som om der var noget ondt i at vente.“

SIGURD (uden at sé op, stift).

„Jeg synes ikke, der er noget ondt i at vente.“

OTTO (gaar henimod ham).

„Skal det Fjendskab ikke faa en Ende engang?“

SIGURD.

„Jeg ved ikke af noget Fjendskab.“

OTTO (staar og puffer Hattepullen ud og ind).

„Jeg er glad ved, at vi er kommet til at begynde at tale om det engang. Jeg kan maaske forklare dig — — Marie har været meget for mig, det kan Du vel ikke være uvidende om?“

SIGURD (ømtaaleligt).

„Aah, maa jeg være fri! Jeg gider ikke høre noget. Du skulde jo gaa.“

OTTO (bruser op).

„Det er ikke lettere for mig at tale end for dig at høre!“

SIGURD (køligt).

„Saa skulde Du lade være.“

OTTO.

„Nej. Det er for uholdbart. Du er jo voksen Sigurd, du er ikke nogen Dreng længer. Du skal forstaa, at du ødelægger Livet for Marie ved din tavse Fjendtlighed. Jeg har jo sét det, hvorledes dine Øjne følger hende fra det Øjeblik, hun kommer ind i den Stue, hvor du er, jeg sér, hvor hun træder forsigtigt — — — —“

SIGURD (spotsk, hidsigt).

„Naa, saa hun træder forsigtigt!“

OTTO (sér paa ham).

„Ja. Du undervurderer hende Sigurd. Ja, det er mig ikke let at tale om dette. Men du maa forstaa, at Maries Stilling var ikke let, er ikke let, og at det er *din* Skyld og ikke hendes, at der ingen Harmoni er blevet udaf.“

SIGURD (sér stift paa ham).

„Det er maaske min Skyld, (besværligt) eller ogsaa er det, fordi der lyder en Efterklang af anden Melodi i vore Øren.“

OTTO (sér paa ham).

„Du har ikke Ret — — Prøv paa at forstaa — — (hurtigt). Vi vil tale om det en anden Gang, du maa komme til at forstaa det. —“ (Mod Døren).

SIGURD (spotsk, i Udbrud).

„Ja, jeg forstaar, at fordi man søger Kakkel-ovnen om Vinteren, betyder det ikke, at man ikke længes efter Sommer!“

(Otto vender sig halvt om, som for at tale, men gaar. Sigurd et Øjeblik alene, læsende. Det ringer. Lidt efter kommer *Martha* ind. Hun er i Overtøj. Hendes Blik strejfer spejdende Stuen, idet hun sagte og hurtigt lukker Døren efter sig. Smiler, da hun bliver Sigurd vaer).

MARTHA (staar lidt og sér tavst paa ham).

„Sigurd! Goddag.“

SIGURD (farer op).

„Aah!“ (Sætter sig, tier, hans Blik bliver uroligt, han er barnligt forfjamsket og taler med drengeagtig Fornærmelse i Stemmen).

MARTHA (helt hen til ham).

„Du blev nok overrasket.“ (Ler lidt). „Jeg faldt nok med Døren ind i Huset!“

SIGURD (usikker, spotsk).

„Ja, det er underligt, at jeg blev overrasket, ikke? Det er jo en naturlig Ting, at man render væk og et Aarstid efter kommer tilbage og siger: Goddag, som ingenting — — somom ingenting.“

MARTHA (lér).

„Somom ingenting!“ Det var altsaa *dit* Velkommen. (Lér kort). Nu faar vi sé, hvordan de andres lyder!“

SIGURD.

„Du har bevaret dit gode Humør, lader det til. Du er i godt Humør.“

MARTHA.

„Nej. (Varmt.) Men jeg er glad over at være hjemme igen.

(Tavshed.)

MARTHA.

„Har jeg forandret mig? Du sér saadan paa mig. Grim?“

SIGURD (med Kulde).

„Du sér ens ud. Som før.“

MARTHA.

„Det gør *du* ikke. Jeg vilde næppe have kendt dig, hvis jeg havde truffet dig andetsteds.“

SIGURD (som før).

„Ikke!“

MARTHA (smilende).

„Ja, du skal nu ikke tro, at jeg mener, det er nødvendigt at smigre.“

SIGURD.

„Det var ellers det, jeg troede.“
(Martha gaar rundt i Stuen, lader sin Haand glide over Møblerne, stiller sig ved et stort Skab med Kinden mod det).

MARTHA (dæmpet).
Boer Marie her?“

SIGURD.

„Ja, hun gør.“

(Pavse).

SIGURD (fjendtligt, triumferende).
„Det havde du nok ikke ventet!“

MARTHA (smiler).
„Jeg havde selv bestemt det.“

SIGURD (spotsk).
„Naa, du havde testamenteret hende Otto!“

MARTHA (som før).
„Ja, jeg havde testamenteret hende Otto. (Drillende). Men ikke dig, for den Gang regnede jeg ikke med dig.“

SIGURD
(bliver forlegen, famler ved Stilebøgerne paa Bordet).

MARTHA (med let Spot).

„Og gik det altsammen saadan — — jævnt over i andre Spor, som jeg altsaa havde bestemt det. Otto forelsket i Marie.“

SIGURD forhæder sin Mine).

„Hun boer her.“

MARTHA (ser fast paa ham).

„Hun boer her bare?“

SIGURD (heftigt.

„Ja det vil sige, de er naturligvis — de boer sammen. (Hidsigt). Det véd du jo ligesaa godt som jeg.“

MARTHA (lér kort).

„Jeg vidste det ikke. Det var Marie, der sagde: Otto glemmer dig aldrig! Aldrig!“

SIGURD (spotsk).

„Men du var saa klog, hvad? Og kunde bestemme det hele.“

MARTHA.

„Jeg sagde: Otto lægger sit Hoved i et Kvinde-skød — og lader Kvinden rette Stilene! (Pavse. Smiler glad). Men jeg har længtes efter at rette de Stile.“

SIGURD.

„Du vil altsaa blive her — kan jeg tænke.“

MARTHA.

„Ja, det vil jeg.“

SIGURD (bedsk).

„Du siger: *vil*, saa raskt.“

MARTHA (smiler).

„Hvis Otto vil have mig da. Ja og du.“

SIGURD (hærder sig).

„Det kan være mig det samme.“

MARTHA.

„Ja, det *kan* være dig et samme. Men jeg tænkte, at du maaske havde et Ønske i den ene eller anden Retning.“

(Sér glad paa ham).

SIGURD (mut).

„Jeg er ligeglad!“

MARTHA.

„Jaja, saa faar det vel staa paa Otto?“

SIGURD.

„Du véd godt, at Otto — — Aahaa, hvor du er snedig! Hvorfor siger du ikke, at det skal staa paa Marie?“

MARTHA.

„Nej, for det skal det ikke.“

SIGURD.

„Hun skal altsaa væk?“

MARTHA.

„Ja, hun skal væk!“

SIGURD (pludseligt).

„Ja, det er mig ligemeget.“

(Pavse).

MARTHA

(I Udbrud. Mere for sig selv).

„Dette er *mit* Hjem, det er *min* Ejendom, jeg har længtes derefter, jeg elsker det, jeg elsker Otto, jeg elsker dig, jeg kan ikke være udenfor — forstaar du?“

(Sigurd vil tale, men da det i det samme ringer, opgiver han det og lytter. Ogsaa Martha forandrer Stilling og lytter. Der gaar en Stund, saa kommer *Marie* ind, uden Overtøj. Hun er lille og sér mild ud. Idet hun sér Martha, kommer hun til at skrige og slaar Hænderne for Ansigtet. Straks efter forsøger hun at smile).

MARIE.

„Tænk, jeg var lige ved at blive bange!“

(Pavse).

MARIE hurtigtalende).

„Jeg skulde have mødt Otto, men han har vist glemt det, jeg har ventet saa længe. Det er saadant et godt Vejr, ligesom Sommer, saa varmt. Nu skal jeg straks lukke Vinduet op.“

(Hun gaar hen til Vinduet, aabner det, læner sig ud af det og bliver staaende saaledes. De andre sér en Stund ud for sig, saa tager Sigurd sin Bog og gaar ind i et andet Værelse. Lukker Døren paa Klem efter sig).

MARTHA.

„Marie!“

(Marie vender sig ind mod Stuen, hun er bleg og ryster, men gør sig stadig Umage for at smile).

MARTHA.

„Nu er Sigurd gaaet. Og vi kan tale sammen i Ro, ikke?“

MARIE.

„Jeg forstaar virkelig ikke, hvad du siger. (Angst). Vil du ikke være her i Byen.“

MARTHA (smiler).

„I Byen? Ja, det vil jeg. Helst her i dette Hus. I denne Stue.“

MARIE

(opskræmt uden at skjule det).

„Vil du bo her? Hos os?“

MARTHA.

„Hos jer?“

MARIE (forvirret).

„Hos Otto og mig — — vi bor jo her sammen. Jeg har boet her, siden du rejste.“

MARTHA (blidt).

„Jamen nu er jeg kommet tilbage.“

MARIE (foran hende).

„Nej, det forstaar jeg ikke. Er det noget Spøg, du siger, vil du narre mig?“

MARTHA (blidt).

„Nej, — vær rolig Marie først —. Jeg skal sige dig det altsammen. (Marie ser paa hende.) Jeg længtes saa forfærdeligt efter at komme hjem. Hjem. Aah du véd ikke, hvor Vanen har Magt, og hvor de nye Baand blev tynde; de gik helt

itu, jo mere jeg længtes. I havde altid moret jer over, at jeg ikke længtes, men jeg gjorde det pludseligt, jeg forstod pludseligt alt anderledes, Otto, alle Ordene, alle de gamle Ord, som jeg hadede og var saa ked af, og dig ogsaa, jeg forstod dig ogsaa, jeg længtes ogsaa efter dig. Saa rejste jeg."

MARIE (forfærdet).

„Er det din Mening, at du vil blive her?"

MARTHA (forbavset).

„Ja, det er det."

MARIE.

„Jamen, *jeg* da? Hvad vil du gøre med *mig*? Jeg har været her, jeg er flyttet hen til Otto, jeg kom straks. — —" (Brister i Graad).

MARTHA

(sér lidt paa hende. Pludselig besluttet. Dæmpet).

„Marie, bliv da. Du ogsaa. Vi vil begge blive."

MARIE.

„Du er intet Menneske, du er ond, (ophidset). Men jeg vil kæmpe! Jeg vil kæmpe, siger jeg dig, for det er min *Ret* at være, det er *min* Ret, det er!"

MARTHA (let spottende).

„Ret?“

MARIE.

„Ja, det er. For min Kærligheds Skyld, fordi du gjorde ham Sorg, fordi du gjorde ham latterlig, fordi du gjorde ham Sorg, fordi jeg elsker ham. Aah du, — — — (knytter Hænderne og gaar pludselig tæt hen til Martha og siger dirrende) „aah du onde, onde — —“

MARTHA (stille forundret).

„Jeg tror, du har hadet mig længe.“

MARIE.

„Jeg har ikke hadet dig før den Gang — — ikke engang da jeg elskede ham saa haabløst, saa haabløst — — men da du gjorde ham Fortræd, da du havde Magten til at gøre ham ondt, bare fordi du elskede ham mindst. Jeg hadede dig, ja.“

MARTHA (let spottende).

„Men det maatte du gemme paa, Marie. Skjule godt, for Otto, hvis lyse Sjæl ikke kender til Had.“

MARIE.

„Du udleverede ham, der elskede dig! Du var fejk, du er fejk, du gør ham lille for dig selv — som en Undskyldning, fordi du skammer dig!“

MARTHA (med koldt Drilleri).

„Hvorfor vil du gøre mig vred? Jeg kan tage ham fra dig. Jeg kunde have ladet ham tage Livet af sig, da jeg gik fra ham. — Forresten kender du mig daarligt, naar du tror, at jeg behøver anden Undskyldning for mig selv, end den, at jeg *vil*! (Ryster paa Hovedet). Og Otto er ikke lille for mig. (Med Lune). Spæd, men hel.“

MARIE.

„En Dukke, — som vi andre.“

MARTHA (nikker smilende).

„En Dukke, som I andre.“

MARIE (lidenskabeligt).

„Elsker du ham! Kan du sige, at det er for *hans* Skyld, du er kommet tilbage?“

MARTHA.

„Véd du, hvorfor det er *min* Ret til at være her. Véd du, hvorfor han er *min*? — Fordi jeg er den eneste, der kan gøre ham Sorg!“

MARIE

(vil svare, bøjer Hovedet. Indtrængende, saart).

„Martha, naar du ikke elsker ham — Martha, aah lad mig beholde ham, min lille lille Smule, som jeg har af ham. Bøj dig, bøj dig denne

ene Gang. Jeg elsker ham, lad mig blive hos ham, du er jo stærk, men jeg dør af det.“

MARTHA (et Øjeblik efter).

„Nej, jeg kan ikke, jeg *kan* ikke sige mig løs fra min Ejendom. Jeg kan ikke handle ondt imod mig selv. — Jeg kan ikke dømme mig selv til at løbe løbsk og mit Sind er brusende. — Jeg hører til her, jeg har længtes efter mine Stuer, efter alt, efter Stilene, efter Sigurd, alt!“

MARIE.

„Men Otto! Det er *Otto*, giv mig ham!“

MARTHA (sagte).

„Jeg har længtes efter Otto.“

MARIE.

„Men han er min. Bøj dig! Jeg har gjort ham glad! Hører du!“

MARTHA (et Øjeblik efter).

„Ja, *hvis* han er *din*.“

MARIE (fortvivlet).

„Han skal vælge! Han skal selv vælge mellem os!“

MARTHA.

„Ja, han skal vælge , — naturligvis.“

MARIE.

„Jeg har gjort ham glad! Aah, det har jeg.“

MARTHA.

„Jeg venter. Jeg venter med Overtøjet paa.“

(Marie lægger Hovedet mod Bordkanten og hulker. Martha gaar hen til hende og stryger hende pludseligt med en hastig og øm Bevægelse over Haaret).

MARTHA.

„Marie, hvis jeg kunde, saa gik jeg. Marie! Tro det.“

MARIE

(ryster hendes Haand bort, ømtaaleligt).

„Aa, ti stille med alle de Ord. Ingen kan hjælpe mig, ingen vil! (Pludseligt). Men, jeg skal have et Barn. Martha, hvad siger du? Jeg skal have et Barn!“

(Martha tier, ser paa hende).

MARIE

(højt, med en Klang af vaagnende Tro).

„Jeg skal have et Barn!“

(I dette Øjeblik aabner Sigurd heftigt Døren og næsten springer mod Marie).

SIGURD (ubehersket, hadefuldt).

„Det er Løgn, du — — (Mod Martha). Det er Løgn, hører du! Og selv om det ikke var,

kommer det ikke dig ved, hører du! Hun har gaaet her og løjet og rørt ved dine Ting! Sat Blomster i Vasen! (rasende). Sat Blomster hver Dag i din Vase!“

MARTHA (dæmpet, lyst).

„Ti stille, Sigurd!“

SIGURD.

„Hun har bildt sig ind, at hun kunde læge Saar, hun ikke selv havde slaaet! Hun har uhjælpsomt rippet dem op Dag for Dag, hver Stund! (henimod Marie, der har løftet Hovedet fra Bordet og angst ser paa ham.) Glad, siger du, haahaa, saa du har gjort nogen glad med dine — Listefjed. Du var Sygeplejerske, hvad? var du andet end Sygeplejerske, hvad? der ængsteligt holdt ham paa Pulsen, der dulmede og hviskede og listede, du! Men brød han sig om at føle hvordan *din* Puls slog? — Skal jeg sige dig, hvad jeg sagde til ham endnu i Dag, lige før han gik, — skal jeg, hvad? „Det, at man om Vinteren søger Kakkellovnen, betyder jo ikke, at man ikke længes efter Sommeren.“ Og han svarede ingenting, han vilde svare, men tav — — Ja.“

(Martha nærmer sig uvilkaarligt Marie og rækker sin Haand ud imod hende).

MARTHA (dæmpet).

„Hvor du dog er ond. Hvor du dog er ond!“

SIGURD.

„Hvis du vidste, — — (tier).“

MARTHA

(nikker. Lader sin udstrakte Haand synke).

„Jaja. Men ti stille. Gaa!“

(En Dør høres smække, de lytter alle et hastigt Øjeblik, saa siger Martha sagte og bestemt til Sigurd: „Gaa.“ Sigurd gaar, Otto kommer i det samme ind, vil standse Sigurd, men bliver Martha vaer, tier).

MARIE

(rejser Hovedet mod ham og følger anspændt hans Bevægelse).

„Otto!“

Pavse.

MARIE

(med en Stemme, der er stiv og lam af Kulde).

„Otto, det er Martha og mig — —“ (Slaar Hænderne sammen i Udbrud). „Det er uretfærdigt, det er *saa* uretfærdigt!“

(Otto ser ufravendt paa Martha, der ikke endnu har mødt hans Blik. Hun ser mod Døren).

MARIE

(rører sagte ved hans Arm).

„Jeg gaar nu, Otto! (fortvivlet). Hører du ikke engang — *hører* du ikke engang, at jeg siger, jeg gaar —?“

(Otto gør en modstandsløs Bevægelse imod Martha. Marie flygter ud af Døren.)

..... KVINDE

D U har løjet for mig.“

„Det er nok muligt.“

„Hvorfor har Du gjort det?“

Hun lagde sig tilbage i Stolen og saa paa ham.

„For at blive fri for Ubehageligheder.“

„Hvorfor nægter du da ikke nu?“

„Jeg troede, at du havde Vished.“

„Vilde du ellers have løjer igen?“

„Ja.“

Han bøjede sig frem og holdt hendes Blik fast i sit.

„Har han været din Elsker?“

„Nej.“

„Jeg kan ikke vide, om du taler Sandhed.“

„Nej, det kan du ikke.“

„Jeg holder ikke det Liv ud.“

„Saa lad os skilles.“

„Føler du ikke Gnist af Kærlighed for mig?“

„Jeg elsker dig.“

„Elsker mig? Hvorfor søgte du da ham?“

„Du var jo rejst.“

„Og det er forbi, helt forbi?“

„Du er her jo.“

„Jeg stolede paa dig.“

„Hvorfor gjorde du det?“

„Jeg rejste saa tryg.“

„Hvorfor gjorde du det?“

„Har du intet Hjerte?“

Hun lo med sin sagteste Latter.

„Det er vist snarere for stort.“

„Du er intet Menneske.“

„Jeg er, som jeg er.“

„Du,“ han laa paa Knæ ved hendes Stol, „jeg elsker dig.“

Hun skimtede hans Ansigt gennem Mørket og tog det mellem sine Hænder.

„Jeg elsker dig,“ hviskede hun.

De var længe tavse, saa rejste han sig og gik ind i sin Stue.

Han spillede.

Hun lyttede, han spillede til hende. Der gik Bølger af Smerte i hende af hed, bedrøvet Kærlighed. Taarerne gled over Kinderne.

Hun aabnede hastigt Øjnene helt og lyttede anspændt.

Fra Gaden kom en Melodi; en tynd, lystig én fra en Lirekasse. Hendes og hendes Elskers gladede Vals.

Tonerne heroppe og dernede skar sammen.

Da greb al Livets Jubel hende. Hun rejste sig, løftede op i sin Kjole og dansede for sig selv i den mørke Stue.

..HENDES OFFER..

HUN stod ved Vinduet, da han kom, og vendte sig kun langsomt tankefuldt imod ham.

„Hvad tænker du paa, min Elskede?“ spurgte han, for han var øm over alle hendes Tanker og bange for at nogle skulde flyve fra ham.

„Jeg tænker paa —“ sagde hun alvorligt — „jeg tænker paa, hvor modbydeligt det er mig, at Mænd ser paa mig. At de alle, én efter én, som gaar forbi derude, ser paa mig.“

Han drog hende hastigt bort fra Vinduet.

„Jamen kunde du ikke — — kunde du ikke flytte dig fra det Vindu?“ sagde han, glad ved at have fundet en Udvej til at hjælpe sin Elskede.

Hun rystede paa Hovedet og svarede tungsindigt og blidt:

„Du *forstaar* mig ikke!“

„Jo, jeg gjør,“ sagde han begejstret, „jeg forstaar dig! Du er den reneste, fineste, eneste ene Kvinde i Verden!“

„Jamen du forstaar mig *alligevel* ikke,“ sagde hun sukkede, „men *saadan* er jeg, at jeg vilde gerne rive mine Øjne ud, for ikke at se andre Mænd!“

Han tog hende ind til sig og bedækkede af-

værgende og forskrækket hendes smukke Øjne med sine Hænder.

„Jo,“ sagde hun stærkt, „saadan er jeg! Saa stor er min Kjærlighed til dig, at jeg gerne vilde rive mine Øjne ud!“

„Nej, nej, nej! Du maa ikke tale saadan,“ raabte han og kyssede hendes smukke Øjne hundrede Gange.

„Men hvordan er *du*?“ sagde hun indtrængende, „hvor stor er *din* Kjærlighed, du som daglig ser lige saa mange andre Kvinder, som jeg ser Mænd?“

„Jeg ser dem ikke,“ svarede han.

„Jo, du gjør,“ sagde hun, „og de ser paa dig, jeg véd det godt — men du — hvad tænker *du* ved det?“

„Ingenting,“ sagde han.

„Det er fordi du ikke elsker mig!“ raabte hun heftigt, „aah min Kjærlighed er saa stor, at den vilde være parat til ethvert Offer, men din er ikke engang saa stor, at du vilde rive dine Øjne ud for min Syld!“

Og saa brast hun i Taarer.

„Nej nej!“ raabte han, „du maa ikke græde — men tænk — hvis jeg river mine Øjne ud — kan jeg jo ikke se — —“

„Saa skulde jeg se for dig,“ hulkede hun, „aah saa skulde jeg se alting for dig, det skulde netop blive saa dejligt! — —“

Saa græd hun forfærdeligt igen.

„Nej, nej, nej!“ raabte han fortvivlet, „du maa ikke græde — jeg vil jo gjøre alt — alt, hvad du vil have — saa, saa, hold nu op med at græde, se! se! Jeg river mine Øjne ud!“

Og saa rev han sine Øjne ud.

„Aah,“ sagde hun og saa op, „aah hvor jeg elsker dig! Nu elsker jeg dig tusinde Gange mere end før, aah, jeg har aldrig vidst, hvad Kjærlighed var før nu!“ Og hun kyssede ham og ledede ham efter sig, hvor hun gik, og alt, hvad hun saa, fik ogsaa han at se gennem hendes Øjne.

De var meget lykkelige, og hvis det ikke var, fordi Kvinder ejer en sygelig men medfødt Trang til at ofre sig, kunde dette gerne have varet ved. Men saadan var hun nu, og det kunde hun altsaa ikke gjøre for.

Det begyndte med, at hun næsten ligestraks blev adspredt og indadvendt. Det gjorde ham ængstelig.

„Du tænker paa noget min Elskede, som du ikke har ladet mig faa Del i,“ sagde han og ledte efter hendes Haand og fandt den.

Men hun trak den til sig og vendte sig fra ham.

„Det er ingenting,“ sagde hun mildt og afværgende, „slet ingen Ting, bryd Dig ikke om mig og mine Tanker.“

„Jo,“ sagde han indtrængende, „jeg bryder mig ikke om andet end om dig og dine Tanker, og du skal sige mig, hvad det er?“

„Det er kun det,“ svarede hun sagte og sukede, „at det piner mig saa forfærdeligt med alle disse fremmede Mænd, som altid og allevegne lytter til min Tale, der dog kun er beregnet paa dig.“

Han kyssede ømt hendes Haand og hviskede:

„Min Elskedes Tanker er mere ophøjede, end nogen Mand drømmer om.“

„Jeg kan ikke gøre for det,“ sagde hun, „men saadan *er* jeg nu. Jeg vil hellere rive min Tunge ud af min Mund, end at den skal forarge mig!“

„Nej, nej, nej!“ raabte han forfærdet og kyssede hendes lille yndige Mund, „tal ikke saadan, det gør mit Hjerte sygt.“

„Jo,“ sagde hun bittert og heftigt, „saadan er jeg. Men *du*? tænker *du* nogensinde paa alle de fremmede Kvinder, som lytter til *din* Tale?“

„Nej,“ sagde han skyldbevidst og bøjede sit Hoved.

„Der kan du se!“ raabte hun og rev sig løs fra ham, og gned de styrtende Taarer bort med sine smaa Hænder. „Der kan du se! For *mig* er intet Offer stort nok, jeg har viet dig mit Liv, men du kunde ikke engang rive din Tunge ud af din Mund for min Skyld!“ Og saa kunde hun ikke dæmme op for sin Graad længer.

„Græd ikke! Græd ikke!“ raabte han ude af sig selv. „Alt, Alt, vil jeg gjøre for dig. Se! Se! Jeg river min Tunge ud — nu river jeg den straks ud!“

Og saa rev han Tungen ud.

„Aah,“ sagde hun og bedækkede ham med Kys. „Aah ingen er som du! Jeg tror paa dig! Jeg tror paa din Kærlighed, og dette er mit Livs lykkeligste Stund!“ Og saa ledede hun ham rundt efter sig og lod ham se gennem hendes Øjne, og talte for ham, hvor det gjordes nødvendigt.

Men umiddelbart derefter blev hun meget tavs.

Han sad paa en Stol i sin Gaard og slikkede en Smule Solskin, da han pludseligt blev grebet af Uro ved Stilheden, som var om ham. Straks spurgte han paa Fingeprolog ud i Luften:

„Hvor er du, min Elskede, jeg mærker ikke din Nærhed?“

Han spurgte to Gange og tre Gange, og han sad hele Eftermiddagen og spurgte med sine Fingre:

„Hvor er du min Elskede — hvor er du min Elskede?“

Og omsider fik han Svar.

„Jeg staar bare her ved Vinduet,“ sagde hun.

„Du ser mig ikke kalde,“ tegnede han i Luften.

„Jeg kan ikke se med Ryggen,“ svarede hun venligt.

„Nej, nej,“ tegnede han igen, „men kunde du ikke flytte dig lidt fra det Vindu? At ikke alle de Mænd, som gaar forbi dernede, skal besudle dig med deres Blikke!“

„Min Ven,“ sagde hun blidt, „din Tankegang er uværdig.“

Han bøjede angrende sit Hoved.

Dagen var gaaet, Solen var borte, han sad i Skyggen og syntes at sove. Saa nærmede hun sig, og han rejste sit Hoved og smilede.

Hun satte sig overfor ham, og betragtede ham længe.

„Hvad tænker min Elskede?“ spurgte han, for han var øm over alle hendes Tanker og bange for, at nogle skulde flyve fra ham.

„Jeg tænker paa,“ sagde hun tankefuldt, „jeg tænker paa, hvad det vel i Grunden kan være, som gjør, at du ser anderledes ud end andre Mænd?“

Han flyttede lidt uroligt paa sig, men hun vedblev:

„Jeg vil ikke sige, at jeg synes *bedre* om de andre, for det gjør jeg ikke,“

Han mimrede taknemmeligt med sin Mund. „men jeg kan ikke nægte, at de *ser bedre ud*. Og det har faaet mig til at tænke paa, min Ven, at Skylden vist er *min*.“

„Nej!“ tegnede han stærkt.

„Jo,“ sagde hun. „En Mand er en Mand, og en Mand skal have sin Frihed. Jeg er gaaet med dig, hvor du gik, og har staaet hos dig, hvor du stod. Men saadan skal det ikke være. Jeg bringer dig det sidste og største Offer! Fra i Dag af,“ sagde hun ophøjet og rejste sig, „gaar vi hver sine Veje. Jeg skænker dig din Frihed! Farvel!“

..... DANSK
...SOMMERNAT...

En oplyst Villa. Festligt klædte Mennesker kommer nu og da til Syne ved Vinduerne. Et og andet Par smutter gennem den dæmpet belyste Veranda ud i Haven. Fra Værelserne bag lyder Musik. *Hun* staar i den løvomrankede Veranda-dør og sér ud i Haven, som er maanelys med dybe Skygger af Træer og Buskadser. Idet *han* kommer indefra, strækker hun Haanden halvt ud.

HUN (blidt).

Er det dig?

HAN.

Nej, — det er *mig*.

HUN (smiler).

Er det *Dem*!

(De staar en Stund tavse.)

HAN (følsomt og spøgefuldt).
Schumann og Maaneskin —!

HUN.

Deres Frue spiller?

(De staar atter en Stund tavse. Hun vender sig smilende imod ham for at tale, men siger intet.)

HAN.

Vil De gaa med mig ud i Haven?

(De gaa langsomt Side om Side ned ad Trinnet ud i den gruslagte Gang om den midterste Plæne.)

HAN (efter en Stund).

Det er længe siden, vi sidst saas. Jeg blev fortumlet, da jeg fik Øje paa Dem.

HUN (smilende).

Det saa ud, som om De blev vred.

HAN (følsomt).

Nej, jeg blev ikke vred, — jeg blev bevæget, De ligner Dem selv.

HUN.

Jeg vidste godt, De skulde komme i Aften. Jeg glædede mig til at se Dem; (ser smilende paa ham) jeg har hørt, at De har talt saa ondt om mig!

HAN

(ligeledes smilende men vigende i Blikket).
Jeg har ogsaa været vred paa Dem.

HUN (standser).

Kom, nu vender vi. Vi gaar frem og tilbage her.

HAN (følger).

Ja, hvor tør De gaa med mig her — Nu

vil De snadre allesammen. Det er jo gamle Venner de fleste.

HUN.

Jeg er ikke saa forfærdelig bange af mig, ved De. (Efter en lille Tavshed, ser paa ham). Sig mig — naar De har mødt mig — hvorfor vilde De saa ikke hilse paa mig?

HAN (smilende, ser bort).

Nej, jeg havde et gammelt Nag, jeg skulde over først.

HUN (staar stille).

Er det forbi nu?

HAN.

Ja. Nu er det forbi.

(De ser et Øjeblik paa hinanden, prøvende, gaar saa igen.)

HUN (lidt forpustet).

Det er jeg glad for — jeg har nemlig et Ønske. Jeg vilde saa gerne være Venner med Dem. Vil De?

HAN.

Hvorfor vil De være Venner med mig?

HUN (uden Tøven).

Fordi jeg ikke noget Øjeblik har holdt op med at kunne lide Dem!

HAN (lidt bedskt).

Kunnet lide mig? — Jeg tror Dem forresten ikke.

HUN.

Hvorfor skulde jeg sige det. (Smilende).
Tror De, jeg er bange for Dem?

HAN.

Nej, det tror jeg ikke.

HUN.

Hvorfor da?

HAN.

Jeg grunder paa det.

HUN.

At De er saa mistænksom! Hvorfor er det saa urimeligt, at jeg kan lide Dem? Jeg kan det!

HAN.

Sig mig hvorfor vi gaar og spadserer op og ned her udenfor? Lad os gaa ind i Haven.

HUN (smiler).

Nej. For her kan de allesammen se os.

HAN

(staar et Øjeblik stille og ser paa hende).
Hvor De ligner Dem selv, i Alt!

HUN (ler, lidt beskæmmet).

Vi kan jo gerne gaa et Stykke ind i Haven — det var Dem selv, som sagde, at de vilde snakke — de andre.

(De vender og gaar ned ad en Sidegang mellem unge Graner og Birke.)

HUN.

De svarede mig ikke?

HAN

(fraværende, seende fra Siden paa hende).

Jeg husker ikke, hvad De spurgte mig om?

HUN.

Jo. Om vi skulde være Venner?

HAN

(efter en lille Stunds Tavshed, smilende).

Ja, lad os saa begrave det gamle Nag da! (staar lidt stille). Mener De det?

HUN.

Ja, for jeg har aldrig baaret noget Nag.

HAN

(stadig staaende stille, dæmpet).

Bliver Erindringen ikke levende for Dem, —

føler De Dem ikke endnu, som den umodne Frugt,
De var — hele den Tids bittersøde Stemning —?

HUN (vigende i Blikket).

Nej. Saadan husker jeg det ikke. Jeg husker
det slet ikke. (Smiler, stryger Haanden over sit
Ansigt). Det er saa længe siden, jeg har tit Ryn-
ker i mit Ansigt — jeg kan ikke huske, at jeg
nogensinde har været umoden. — Vi skal be-
grave det altsammen, og blive Venner.

HAN (smiler fraværende).

Skal vi begrave det?

HUN.

Ja.

HAN (dæmpet).

Men det var jo ikke bare Misforstaaelse og
Had altsammen, vel? (ser paa hende). Skal det
altsammen begraves?

HUN (hurtigt).

Ja. Saa skal vi blive Venner!

HAN (meget dæmpet).

Men saa skal vi til Afsked give det et andet
Navn. Skal vi sige, at vi begraver et gammelt
Had, — og en gammel Kærlighed?

HUN (lidt forpustet).

Ja, og saa skal vi være gode Venner!

HAN (spøgefuldt og følsomt).

Og hvilken Blomst skal vi saa plante paa den Grav? — En Rose —?

HUN (befriet, muntert).

En Lilie!

HAN.

Eller vilde Blomster —?

HUN.

Eller en Fredspalme!

(En hvidt Flor hun har om Skuldrene, bæres af en Luftning hen til ham, han griber efter det og holder dets ene Ende varsomt mellem sine Hænder).

HUN (hurtigt).

Og saa er Venskabet sluttet!
(Han svarer ikke, men drager sagte i Floret.)

HUN (forstemt).

Og saa gaar vi ind! Kom!

HAN.

Bliv et lille Øjeblik. Lad mig staa lidt med Deres Slør i Haanden, (smilende, løfter det) det er saa fint og hvidt som en Maanestribе.

(Tavshed. Han drager stærkere i Floret, hun vikler sig ud af det. Det flyver et Øjeblik i hans Haand.)

HAN

(ser paa hende, hun besvarer hans Blik uden at smile, dæmpet).

Maa jeg kalde Dem ved Deres Fornavn engang?

HUN (bleg).

Nej — Hvorfor? — Kom saa! (gør et Skridt frem).

(Han gaar hurtigt tæt hen til hende, lægger Floret om hendes Skuldre.)

HAN (meget sagte).

Jeg er bange for, at vi maa grave en Grav for vort Venskab ogsaa — det var nok dødfødt.

(Hun unddrager sig hans Arme, som et Sekund har hvilet let paa hendes Skuldre.)

HUN

(afledende, skælvende med Forsøg paa at smile).

Og hvad skal vi saa plante paa den Grav da?

HAN

(dæmpet i Udbrud af Vemod og Vrede).

Forglemmigejer — (gaar hurtigt dybere ind i Haven).

Hun svøber Floret tættere om sine Skuldre, staar nogle Øjeblikke ganske stille og gaar saa langsomt op mod Villaen.

. ET ALVORLIGT .
..... BREV

„G AAR du med,“ sagde hun, „jeg skal ud og købe Middagsmad.“

„Jeg har ikke Tid,“ sagde han.

„Skal du bestille noget?“ spurgte hun, og nærmede sig nysgerrigt.

„Ja,“ svarede han, „jeg skal skrive et alvorligt Brev.“

„Uh om Penge! Ta—ak!“ sagde hun og snurrede rundt paa Hælen.

„Aldeles ikke om Penge,“ svarede han værdigt, „der findes andre alvorlige Ting end Penge.“

„Gjør der?“ sagde hun og forsvandt.

Han efter.

„Hør halløj! Hvor skal du hen?“

„Efter Middagsmad.“

„Du vil nok nødtigt have mig med!“ sagde han.

„Ja,“ sagde hun, og skar en Grimace, „det kan du da nok tænke.“

„Jo — oprigtig talt,“ sagde hun saa fornuftigt, „for naar vi gaar sammen, faar vi jo aldrig købt noget ordentligt — vel? Saa staar vi bare stille foran de forkerte Butikker, og saadant noget — ikke?“

„Gudbevares — naar du helst vil være fri —“ sagde han og trak sig tilbage med en grandios Haandbevægelse.

Og saa gik hun.

Hun gik virkelig! Han var to Gange henne i Døren for at overbevise sig om det, og hentede i en Slags Distraktion sin Hat, men havde heldigvis Besindelse nok til at hænge den tilbage paa sin Plads igen.

Det manglede bare — trænge sig paa — aldrig. Men det var nu lige lovligt stift — naa — godt —!

Saa satte han sig hen ved sit Skrivebord.

Der gik en Tid, en Masse Tid, en ganske urimelig Masse Tid.

Hm. Godt! Naar man bare vidste det! Saa man kunde tage sine Forholdsregler! Indrette sig efter det! Hvordan Pokker mon den Hat igen var kommen der? Gaa efter hende? ikke Tale om! ikke paa *nogen* Betingelse.

— Saa kom hun.

„Har du været flittig?“ spurgte hun.

„Hvor har du været henne?“ spurgte han.

„Nu skal du bare se!“ sagde hun og pakkede en Pakke ud.

„Hvad er det?“

„Det er et Smækforklæde,“ svarede hun og holdt det hen foran sig og saa meget tilfreds ud.

„Til hvad er det?“ spurgte han.

„Til at lave Mad med,“ sagde hun, „det kan du da nok begribe. Alle mine Kjoler bliver jo ødelagte af at gaa og lave Mad.“

„Jamen, du laver jo aldrig Mad,“ sagde han.

„Jamen det skal jeg jo til,“ sagde hun og løste op for en anden Pakke.

„Hvad er saa det?“ spurgte han.

„Et Perleslør“, sagde hun, „det kan du vel se.“

„Et Perleslør — hvad er det til?“ spurgte han.

„Det er til at have om Hovedet — saadan!“ sagde hun og slog det om sit Haar.

„Skal du ogsaa have det om Hovedet, naar du laver Mad?“ sagde han.

Det fik han en Lussing for, men saa overmandede han hende, og hun fik det betalt paa en anden Maade.

Da hun lidt efter samlede Sløret op fra Gulvet, sagde han:

„Og hvor er saa Middagsmaden?“

„Middagsmaden —“ sagde hun aandsfraværende —

„Har du glemt den? eller var det din Mening, vi skulde spise Smækforklæde med Perleslør —“

„Paul,“ sagde hun, „vær nu fornuftig.“

„Saa tag det Perleslør paa een Gang til,“ sagde han.

„Nej,“ sagde hun og lagde det sammen, „nu skal du være ordentlig — saa finder vi nok ud af, hvad vi skal spise til Middag.“

„Jamen har du da virkelig ingenting med,“ sagde han, „hvad er der i den Pakke dér?“

„Ingenting,“ sagde hun og snappede den fra ham.

„Lad mig se?“

„Nej!“

„Lad mig se, siger jeg!“

„Nej, siger jeg!“ sagde hun bestemt. „Du maa forresten gerne, værsgod — det er en Fez!“

„En Fez! Til hvad?“

„Til hvad —? Gud, den kan man da altid faa Brug for“ — sagde hun „den er ægte: Jeg fandt en rigtig Araber, eller Tyrk eller saadan én, han havde Masser af dem.“

Han stod med den i Haanden.

„Ja, saa kan jeg jo nok begribe, hvorfor du ikke købte Middagsmad,“ sagde han og satte den paa Hovedet.

„Ja, ikke sandt!“ sagde hun, „for saa havde jeg ikke Penge nok med!“

„Jamen jeg er sulten,“ sagde han.

„Det er du altid!“ svarede hun forarget.

„Ja for jeg faar aldrig noget at spise!“

„Du bestiller ikke andet!“

„Hvorfor gaar du rundt om Bordet?“ sagde han.

„Jo,“ sagde hun, „for naar vi skal tale fornuftigt sammen, er det bedst, at vi har et Bord imellem os. Har du faaet skrevet det Brev.“

„Nej,“ sagde han og sukkede.

„Hvad er det for et Brev,“ sagde hun nysgerrigt og gik hen til Skrivebordet.

„Ja ser du —“ sagde han.

„Kjære Julie!“ læste hun — „hvad er det for en Julie? — kjære Julie —, du har skrevet „kjære Julie“ paa fem Ark rent Papir!“

„Har jeg,“ sagde han.

„Er det en Hemmelighed?“ spurgte hun.

„Nej, ser du — Julie, —“ sagde han — „Julie er en Dame“.

„Ja, det tænkte jeg mig,“ sagde hun.

„Og hun har — hun har skrevet til mig — og spurgt om — om det er sandt, at jeg er blevet gift — og —“

„Gud jeg forstaar det hele,“ sagde hun og slog Hænderne sammen, „du har glemt at hæve din Forlovelse med Julie!“

„Ikke Spor“ — sagde han fornærmet — „ikke Spor — jeg var ikke Spor af forlovet med Julie.“

„Nej, naturligvis, var du ikke det, og du var heller ikke Spor af forelsket i Julie,“ sagde hun.

„Netop,“ sagde han.

„Men hun elskede dig vanvittigt?“

„Akkurat,“ sagde han paastaeligt — „selv om du lær!“

„Men hvad skriver da Julie?“

„Her,“ sagde han, og rakte hende et Brev.

Hun læste.

„Hun vil tage Livet af sig,“ sagde hun og saa op, og læste igen — „hun fordrer en Forklaring

— — hun trygler om et Svar, ih! men saa svar dog Mand!“

„Hvad skal jeg svare,“ sagde han.

Det skal vi faa besørget i en Haandevending! Jeg skal diktere;“ sagde hun. — Altsaa „kjære Julie — det har du.“

„Ja,“ sagde han raadvildt.

„Godt. Altsaa“: „Dybt rørt og rystet over dit kjære Brev —“

„Lad nu være med at gjøre Løjer.“

„sender jeg herved det Svar, som du fordrer og trygler om —“

„Lad nu være med at gjøre Løjer — du skulde hellere —“

„Ak ja, det er sandt, kun altfor sandt, at jeg er gift —“

„Lad nu — —“

„Men dit dyrebare Billede, søde Julie — —“

„Hold nu op —!“

„Hvorfor skriver du ikke?“

„Du skulde hellere hjælpe mig,“ sagde han.

„Saa hør her: Eftersom og saasom jeg har fundet mig en ny ...“

„Eva!“

„Hvad er der?“ sagde hun.

„Jeg forbyder dig at sammenligne — —“

„Saa begynder vi forfra. Altsaa: Kjære Julie — Jeg elsker for Tid og Evighed — foreløbig — en anden —“

„Eva!“

„Lad være! Lad være med at komme her over, saa løber jeg ud i Haven, det siger jeg dig!“ sagde hun.

Han satte sig igen.

„Kan du ikke forstaa,“ sagde han, „det skal være et *alvorligt* Brev — Herregud, hun skriver jo dog, at hun vil tage Livet af sig.“

„Det er sandt,“ sagde hun, „det havde jeg glemt. — Jamen hør nu her: Kjære Julie!“

„Det har jeg,“ sagde han modløst.

„Dit Brev har bedrøvet mig dybt — —“

Han saa op.

„Det skriver jeg!“ sagde han og begyndte at skrive.

„Der kan du se,“ sagde hun triumferende — „jeg havde troet, at du havde faaet lidt mere Ro i dit Sind —“

„Hvor véd du —?“ sagde han forbavset og vendte sig om.

„Skriv du bare — altsaa — „Ro i dit Sind —“ har du det, naa „og jeg havde haabet at vor — vor Kjærlighed —“

„Nej!“ sagde han.

„Jo,“ sagde hun — — „har du det, „Kjærlighed“ altsaa — nej, du skal ikke skrive „altsaa“, det kan du da nok begribe! — Kjærlighed kunde glide over i et sandt og — — og *dybt* Venskab — Streg under dybt! — Har du det, maa jeg se.“

Hun læste over hans Skulder.

„Det er storartet, hvad? Naa — videre: At du skulde ville gjøre mig den Sorg —

„Lad være med at kille mig,“ sagde han og rystede Hovedet.

„Jeg kysser dit Øre,“ sagde hun.

Pavse.

„Naa,“ sagde hun, lad nu være — vær nu fornuftig, altsaa — hvor var det vi slap — den Sorg — at berøve dig selv Livet — — —

„tror jeg ikke paa,“ sagde han tilfreds.

„Sikke noget Snak,“ sagde hun, „vil du lade være med at skrive, at du ikke tror det —“

„Jamen det gjør jeg ikke,“ sagde han.

„Men saadant noget *siger* man ikke“ sagde hun, „altsaa — gjøre mig den Sorg, at berøve dig selv Livet — *vil* jeg ikke tro, Streg under *vil*. — Dit Minde — dit Minde er mig for kært — —“

„Du staar og lær;“ sagde han.

„Vist gjør jeg saa,“ sagde hun, „skulde jeg maaske græde?“

„Nej,“ sagde han lidt slukøret.

„Altsaa, „for kært og *rent, rent* med Streg under.“

„Hvorfor skal der Streg under?“ sagde han.

„Jo,“ sagde hun, „for det er saa dejligt med mange Streger. Naa, videre, — til at jeg vil lade det forplumre — synes Du ikke at forplumre lyder godt?“

„Jo,“ sagde han — „forplumre — —“

„Af en saadan — Af en saadan —“

„Hvad for en —?“

„Herregud, jeg skal da vel ikke skrive hele Brevet,“ sagde hun, „nu kan du da vel nok finde paa Resten selv.“

„Ja,“ sagde han, og saa tankefuld ud, „af en saadan — af en saadan — — Voldshandling?“ sagde han spørgende.

„Voldshandling,“ gentog hun og gemte sig paa paa Hug bag Stolen.

„Hvad lær du af,“ sagde han og vendte sig om.

„Ikke af noget,“ sagde hun og sprang om bag Bordet, „ikke af noget, men jeg synes hellere du skulde skrive: af en saadan Tanke?“

„Ja, „Tanke!“ sagde han glad og skrev. „Hvad saa mere.“

„Saa — saa skriv: jeg tænker stedse paa dig med Taknemmelighed og Hengivenhed og — —“

„Vent lidt,“ sagde han, „Taknemmelighed og Hengivenhed — — — og hvad mere?“

„Og haaber at vi i en ikke for fjærn Fremtid vil kunne komme hinanden i Møde som Venner. Din — — din fordums — —“

„Vent lidt, Møde som Venner. Din —, hvad var det du sagde.“

„Din fordums — —“ sagde hun.

„Nej,“ sagde han. „Din — —“

„Din Poul,“ sagde hun.

„Næ—æ“ sagde han eftertænksomt.

„Din trofaste Ven — —“

„Næ—æ.“

„Nej — vent nu lidt,“ sagde han — „din —
din hengivne Poul.“

„Men Streg under,“ sagde hun.

„Under hvad?“ sagde han.

„Under „hengivne“, naturligvis! Læs det saa!“
— „Kjære Julie!“

Dit Brev har bedrøvet mig dybt. Jeg havde troet, at du havde faaet lidt mere Ro i dit Sind, og jeg havde haabet, at vor Kjærlighed kunde glide over i et sandt og *dybt* Venskab. At du skulde ville gjøre mig den Sorg at berøve dig selv Livet, *vil* jeg ikke tro. Dit Minde er mig for kært og *rent*, til at jeg vil lade det forplumre af en saadan Tanke. Jeg tænker stedse paa dig med Taknemmelighed og Hengivenhed og haaber, at vi, i en ikke for fjærn Fremtid, vil kunne komme hinanden i Møde som Venner. Din *hengivne* Poul.“

„Det er brilliant,“ sagde han og saa op — „hvad lær du af? Synes du ikke det er godt maaske?“

„Jo,“ sagde hun „og alvorligt!“

... MODEREN ...

DER har været Brev til Fru Sommer, og Fru Sommer har modtaget det og smilet, og trukket sig tilbage til sit Værelse. Og nu véd hele Pensionatet, at Fru Sommer skal ud og „trisse“.

— Hvorhen hun skal „trisse“ — spørger en og anden Gang en Nyankommen. — Gud jo, hun skal ud og „slaa“ Familien.

For Fru Sommer har nemlig ikke Spor af Grund til at smile, naar hun faar Brev, for det er altid fra Sønnen, og det er altid om Penge. Og dem har hun ingen af.

Hele Pensionatet synes, at det er latterligt af hende at dølge Tingenes Haabløshed under dette Smil. De vilde næsten have tilgivet Sønnen, hvis Moderen havde grædt over ham. Men Fru Sommer smilede, glad og overbærende og stolt, som en Moder, der har al Grund til at være tilfreds med sin eneste Dreng.

De, som undskyldte hende, sagde, at hun var blind, naar det gjaldt den Søn, nogle sagde, at hun var *for* enfoldig og andre kaldte det Forfængelighed.

Fru Sommer trissede uanfægtet af alle Kommentarer ud til sin ældste Brøder, han som be-

talte for hende i Pensionatet. Paa Vejen lavede hun en Historie om, at hendes Kaabe var for tynd — og Vejret for haardt — kort sagt Penge.

Men da hun kom ind paa Kontoret og sad overfor Broderen, blev hun ligesaa rød helt op til de hvide Haar, somom hun allerede *havde* løjet, og hele Historien brast som en Sæbeboble i hendes Tanke.

— Naa Caroline, — sagde Grosserer Sommer og stirrede afventende paa hende.

„Jo,“ sagde hun stadig rød — „jo, Frederik — det er om det Pensionat — det er alfor — det er alfor dyrt og — æh“ — hakkede hun i det — — „jo — de spiser — de spiser allesammen saa forfærdelig meget og — æh“.

„Ja for Fanden, naar du ikke selv sulter!“ — sagde Grossereren.

„Nej — næ — det er netop det — jeg — nogle af os — mener jeg — betaler altsaa paa en Maade for de andre med — — vi altsaa — æh — jeg — er — synes, det er saa kedeligt med alle de — Penge — som jeg — du, mener jeg, — men altsaa paa en Maade jeg ogsaa — spilder. Ikke?“

Hun saa lettet og forventningsfuldt paa ham.

„Ja — sagde han bare — jeg kan jo nok gætte, at Byen hedder Snærpe, men jeg véd ikke, hvor den snærper hen!“

Hun blev mere rød, og gemte sit Blik bort.

„Nej, — sagde hun — næ — naturligvis. Men naar du nu alligevel — *vil* give de Penge paa mig, kunde jeg saa ikke — kunde du saa ikke heller — —“

„Give *Carl* dem — fortsatte han — næ, saa kunde jeg s'gu *heller* smide dem ud af Vinduet.“

Fru Sommer sagde, og hendes Stemme var nu paa engang fuld af Mod:

„Synes du maaske, der er nogen Mening i, at en Mor sidder og — og *feder* sig, naar hendes eneste Dreng sulter?“

„Ja, det synes jeg s'gu der er megen god Mening i,“ sagde Grossereren stærkt — — „naar Slubberten ingenting gider bestille — —“

Da smilede Fru Sommer. Hun smilede stille og stædigt og overbærende.

„Jaja —, sagde hun med en Stemme, der ry-stede lidt — — jaja Frederik,“ og saa rejste hun sig.

Broderen rejste sig ogsaa.

„Skal du ikke ind og sé lidt til Inger og Pige-børnene“ — sagde han og tog sin lille, gamle Søster om Skuldrene med en vis robust Ven-skabelighed.

„Tak, ikke i Dag — ikke i Dag,“ sagde den lille Dame og lavede sig til at gaa med mange smaa tøvende Bevægelser.

Grossereren trak sin Tegnebog ud, fik en Tier frem og rakte hende den i Døren.

„Vær nu fornuftig du gamle,“ — sagde han godladent — „brug den til dig selv og lad den Ka'l sejle sin egen Sø — han har s'gu ikke fortjent, at hans Mor gaar to Skridt for hans Skyld.“

Fru Sommer smilede et lille sygeligt og værdigt Smil, nikkede Farvel og trissede ud paa Gaden.

Hun gik og tænkte harmfuldt paa det kolde Bord hjemme i Pensionatet, med Steg og Sardiner og Pølser og Leverpostej og to Slags Ost og sommetider Laks! Hun *rørte* det ikke. Hun spiste to Stykker bart Brød til Morgen og to til Frokost, een Ret Mad til Middag og kun en Kop The om Aftenen! Det var hende en privat Tilfredsstillelse at regne ud, hvor lidt hun kostede, og hvor stort et Overskud, der tjentes paa hende. Og det forekom hende indlysende, at hele Pensionatet saaledes indirekte levede højt paa hendes Søns Bekostning. For hvis hun bare kunde faa Lov til at leve, som hun selv syntes, og Broderen vilde give hende det samme, som han betalte for hende i Pensionatet, saa vilde der blive en ganske pæn maanedlig Sum til Drengen.

Hvergang hun tænkte denne Tanke steg Blodet hende helt op i Panden til de hvide Haar. Denne Blanding af Selvstændighedstrang og Afmagt fyldte hende med Bedskhed. Havde en Mor ikke Lov til at døje en Smule for sin egen Dreng! Der blev desuden slet ikke tale om at døje. For det

var meget mere stemmende med hendes Tilbøjelighed at bo i et lille Værelse for sig selv, og sørge for sig selv og ikke fraadse i al den fede Mad, hvoraf bare Synet var hende modbydeligt.

Fru Sommer trissede op til sin Søster.

Søsteren lukkede hende selv op og fik straks et skræmt Udtryk i Ansigtet, det fik hun saa let.

„Hvordan gaar det?“ spurgte hun, straks parat til al Slags Bekymring.

Fru Sommer smilede.

„Tak godt,“ sagde hun og trak sine Galoscher af.

„Der er ikke noget i Vejen med Carl?“ Søsterens Ansigt laa helt hen ad den ene Skulder af bare Medynk.

„Nej Gudskelov — han har det godt,“ svarede Fru Sommer, og fik sig gjort fri for Overtøjet.

Søsteren fulgte hende sukkende ind i Stuen.

„Ja,“ sagde hun, „de Børn!“

Nu sukkede Fru Sommer med. Hun havde et medfølelende Hjerte, og var ikke utilbøjelig til at sukke over andre Folks Børn, naar det ønskedes.

„Sofie hænger jo altid over de Bøger,“ beklagede Søsteren sig videre, „hun er jo ikke som andre unge Piger — ork Gud, og hvad det koster!“

Fru Sommer rystede opgivet paa Hovedet.

„Og Harald *tænker* jo ikke paa andet end

sin Violin!" Der var ligesom ingen Grænser for, hvad denne bekymrede Moder maatte gaa igennem.

Og Fru Sommer gav hende hjertelig Medhold, det tilkom jo ikke hende at dømme de to Parter imellem, og hun gik ud fra den rigtige Forudsætning, at en Mor, som beklager sig, maa have kraftig Grund til det. Hun tilbragte en halv Time med at yde den dybeste Deltagelse og brugte det næste Kvarter til at lirke en Tier fra den bekymrede Søsters rigelige Forsyning af Husholdningspenge. Saa tog hun Afsked og begav sig paa Vej til sit tredje Ærinde.

Det var i en lille Kælder, hvor der handles med mange Slags gamle Sager, og hvor store Plakater i Vinduet meldte, at der „laantes paa Assistentshussedler“.

Fru Sommer fik sin Taske frem og bredte ud paa Disken blaa og gule og grønne Sedler. Værdipapirer, der lød paa Ur og Kæde og Broscher og Ringe. Altsammen Ting, som hun regelmæssigt svarede Rente af at eje, for engang i Tiden at kunne efterlade sin Arving dem.

Kvinden i Butikken skrev Tal op og lagde sammen og trak fra. Syv Kroner kunde hun laane paa det hele.

Fru Sommer spurgte venligt, om det ikke kunde blive til ti.

Men Kvinden beedigede, at det var kun særlige Omstændigheder, der gjorde, at hun havde

sagt syv — fem vilde ellers have været den rigtige Sum.

Fru Sommer søgte efter i sin Taske.

Hun havde en kvart Klasselotteriseddel, kunde hun laane paa den? — den var rigtignok ikke fornyet til sidst stedfundne sjette Trækning — om det gjorde noget?

Kvinden smilede overbærende.

Jo, det gjorde ganske overordentligt meget. Det gjorde saa meget, at det var en ganske værdiløs Papirlap.

Fru Sommer havde nok haft en Anelse om det, ikke destomindre lagde hun den omhyggeligt i Tasken igen. Tid og Erfaring havde lært hende Respekt for Papirer med Tal paa.

— Syvogtyve Kroner — syvogtyve. Om hun dog bare havde haft et eller andet til Værdi af tre Kroner paa sig. Saa havde det dog været tredive. — Syvogtyve?

Hun rakte sin Paraply over Disken og spurgte stadigt venligt smilende, om den muligvis var tre Kroner værd.

Kvinden slog den op og mønstrede den fra oven og fra neden.

En Krone — foreslog hun saa.

— *Otteogtyve* — sagde det inden i Fru Sommer, men saa stod hendes Opfindsomhedsevne stille. Hun bar ikke mere salgbart paa sin Person og kunde altsaa ikke tillade sig den Luksus

at føle sig stødt over Summens Mangel paa Runhed.

— Hun gik lige hen paa Posthuset, sendte Pengene og naaede Pensionatets Middag.

De vidste allesammen, hvor hun havde været henne, ork ja! Hun havde under de forskelligste Paaskud laant Penge af dem, hver Gang der kom Brev fra Udlandet, og hun havde saamænd ogsaa betalt dem tilbage. Men saa var det jo, at Broderen en Dag var indtruffet i Pensionatet og under en tomandshaands Samtale med Værtinden havde forklaret hende Sagens Sammenhæng — at den Fyr var bundløs — at hans Mor satte sit Helbred til ved at gaa med Sommertøj om Vinteren for at sende ham de Penge, hun retteligst burde bruge til sin Paaklædning o. s. v., og at han derfor indstændigt maatte bede Damerne om ikke at laane hans Søster Penge under nogen Betingelse.

Fru Sommer havde en Anelse om, at hendes Bror havde haft en Finger med i Spillet, da hun efter den Dag mødte lutter Afslag paa sine smaa Anmodninger om Pengelaan, men hun væbnede sig med sit Smil og gik i Byen for at skaffe dem. For skaffes *skulde* de.

Saadan gik Fru Sommers Dage. Hun fik ingen Tid til at kede sig og ikke til at snakke, saa hun indtog en helt isoleret Stilling mellem de andre

Damer, som saa rundhaandet uddelte deres Bekymringer indbyrdes.

— Det var derfor en Slags Begivenhed, da hun en Søndag ved Frokosten, med en Stemme, der skulde lyde, somom det var noget, hun sagde saadan ganske i Forbigaaende, meddelte, at hun havde faaet Brev fra sin Søn.

Hun mærkede godt den Sensation hun vakte, hun saa godt de Blikke, der veksledes rundt om, skønt hun stirrede paa sit Smørrebrød, men hun væbnede sig med sit bedste Vaaben, sit Smil, og fortsatte:

„Min Søn skriver, at han sender mig nogle Blomster fra Syden. Er der nogen, der véd, hvor man skal henvende sig for at hente dem?“

„Gud, de bliver bragt med Posten,“ sagde En, og en anden sagde, at hun ofte havde faaet Blomster fra Syden, og at de altid kom lige ind ad Døren til hende.

„Bare han nu husker at stænke dem,“ sagde en Tredje, „at de ikke visner undervejs.“

„De maa slet ikke stænkes,“ sagde en fjerde, „de skal lægges ned i vaadt Vat.“

„Nej, i Silkepapir,“ sagde Værtinden kyndigt, „jeg har Masser af Gange sendt Blomster afsted — men altid i Silkepapir.“

Det blev til en Diskussion. Vat eller Silkepapir! Vaadt eller tørt! Hver holdt paa sit.

Men Fru Sommer sad og lyttede lykkeligt efter. Jo mere Vigtighed de tillagde Spørgsmaalet, des stoltere følte hun sig. Dette var jo hendes Drengs store Oprejsning! Der kunde de selv allesammen sé, hvordan han var. Aah, hun var sikker paa, at der var ikke én af dem, som ikke misundte hende de dejlige Blomster fra Syden, selv om de gjorde sig Umage for at lade, somom Begivenheden ikke var temmelig enestaaende.

Da hun havde trukket sig tilbage til sit Værelse, talte Damerne meget misbilligende om det forestaaende. Men det hørte hun jo ikke.

„At tænke sig,“ sagde Nr. Et, „at han nu ovenikøbet smider de sølle Skillinger, som han franarrer sin Mor, ud til Blomster!“

Ja,“ sagde Nr. To, „og naar det saa endda kun var fra sin Mor, men det er jo hele Familien, som maa bløde!“

„Det ligner hende at være glad for det!“ sagde Nr. Tre.

„Ja, nogen *god* Mor, er hun ikke,“ sagde Nr. Fire.

„Nej, hun har aldrig forstaaet sig paa Børneopdragelse!“ sagde Værtinden energisk.

Men Fru Sommer sad i sit Værelse og tænkte paa røde Roser. Hun holdt dem imellem sine Hænder, somom det kunde være Barnehoveder, og hun lukkede Øjnene og drak deres søde og

hede Duft, som en Vin. Hun smilede, skønt hun var alene.

Hun besøgte Familien. Ingen Tale om Penge! Hun tog en hurtig og munter Afsked, som det sømmer sig en gammel tilfreds Dame af Stand, og i Døren sagde hun, somom det var noget der faldt hende ind med det samme:

„Det er sandt! næste Gang tager jeg et Par Blomster med, som Carl sender mig fra Syden!“

Hun var ikke i Kjælderen, hvor man omsætter Værdipapirer, men hun havde Lyst til det. Hun havde Lyst til, at der ogsaa skulde staa en blussende Rose dér og lyse i Mørket. Den skulde staa paa Disken i et af de gamle Glas dernede og synge højt om blaa Himmel og evig Solskin og hendes egen elskede Dreng.

De Roser smitterede af paa den gamle Dames Kinder, og slog en rød Streg over hendes Livs graa Dage.

Hun forhørte sig deltagende om de andre Pensionærers Befindende, hun spiste lidt af alt det, som var paa Bordet, og syntes at Dagene gik hurtigt, og Nætterne ikke var for lange.

Saa oprandt endelig Dagen, da en af Damerne kaldte hende ud af hendes Værelse med Besked om, at Kassen var kommet!

Fru Sommer kastede et Blik i Spejlet, før hun gik ud, hun rettede lidt paa Kappen over de hvide Haar, og gik ud i Korridoren. Der stod

et Postbud, som forelagde hende en Bog til Kvittering, og en villig Dame laante hende en Blækstift, hvormed hun skrev sit Navn med store rystende Bogstaver. Saa fik hun Kassen.

Hun stod lidt med den i Haanden. Naa, saadan saa den ud. Ja, det var jo bare hendes egen Fejl, naar hun havde tænkt sig den saa meget større. Hun havde ligesom forstærket sine Armkræfter for at tage imod den, og slappedes i hele Kroppen, fordi det havde været unødvendigt. Den vippede i hendes Hænder, og hun saa ubehjælpeligt paa den, mens hun forsøgte at forstaa, hvorledes Roserne laa tæt sammenklemmt dernede.

Det var Synd, det var jo Synd! Nu skulde hun straks lukke op. Men stadig overvældet af Ubehjælpssomhed stod hun med den lille Æske i sine Hænder, mens en af Damerne gik efter en Saks til at brække Laaget op med.

Saa spurgte de hende, om de skulde hjælpe hende og tog Æsken ud af hendes Hænder og arbejdede med den. Men da vaagnede hun helt igen. Det var jo da *hendes* Blomster! Og hendes Fingre bevægede sig utaalmodigt for selv at komme til. Hun sukkede lydeligt af Spænding.

Saa var det med et, da Laaget var fjernet, som om der blev tomt Rum om hende. Hun saa med sine stirrende Øjne, som begyndte at svide, hvorledes der nede i den lille Æske laa smaa blege Rosenknopper, som var visne.

„Intet Silkepapir!“ sagde en af Damerne beklagende og tog en af Roserne op. Den hang saa ynkeligt med sit spæde og forkrøblede Hoved, at hun lagde den varsomt fra sig.

„Og heller intet Vat!“ sagde en anden og tog hele Resten af visne Blomster i sin Haand, og lagde dem hen til den første.

„De har været gule!“ sagde Værtinden og saa beklagende paa den jammerfulde Haandfuld af visne Blomster.

Men Fru Sommer stod og stirrede i den tomme Æske, som om hun ventede, at der skulde gro levende Blomster af dens Bund, mens hun søgte efter sit gode Vaaben, sit Smil, som var saa langt borte, at hun ikke kunde finde det.

Og pludselig gjorde hun kort omkring, lod Blomster og Æske og deltagende Damer i Stikken og forsvandt ind paa sit Værelse.

„Græd hun?“ sagde én af Damerne forbavset.

„Ja, *er* hun nu ikke mærkelig?“ sagde en anden.

„At tage det paa *den* Maade!“ sagde en tredje.

„Det er *hysterisk*!“ sagde Værtinden fast.

Men den lille tapre og taabelige Mor laa paa sin Seng med Hovedet ned i sin Pude og græd og græd, mens hun skammede sig over sin dybe Sorg, som hun knap selv forstod.

Herregud de Blomster!

Men det var jo det, at de skulde have lyst og levet som et triumferende Svar paa alle de Bebrejdelser og Beklagelser, hun aldrig havde vidst andet Svar for end sit evige Smil.

Nu var der bare — som hendes Nederlags Symbol — en Haandfuld visne Blomster.

. . . SYMBOLER . . .

O G nu maa jeg bede dig høre godt efter, — sagde han, — for nu er jeg i min Afhandling kommet til et Punkt, hvor det kan være af en vis Interesse at høre din Mening — — ikke paa Grund af dens Værdi, som saadan, men paa Grund af det Indblik den vil give mig i din kvindelige, og som Følge deraf begrebsforvirrede, Idékreds. Jeg forudsætter, at du forstaar, at jeg, at benytte sig af Ord, der præciserer udelukket første det bedste Ord, som falder mig ind, men nøje har undersøgt, og er kommet til Klarhed over, at det vilde være aldeles misvisende at benytte sig af Ord, der præciserer udelukkende mandlige Egenskaber, som Hjerne, Aand og saa videre. Har du forstaaet mig?

— Ja, — mumlede hun imponeret.

— Altsaa: „Derfor mener jeg, ud fra det foregaaende, med Rette at turde paastaa, at Kvinden mangler Udviklingsmuligheder. Hun er egenkærlig, tankeløs og nysgerrig —“ nej, hvor lister du hen? —

— Jeg lukker blot Døren, at det ikke skal trække paa dig, — sagde hun frygtsomt.

— Godt, giv mig mine Morgensko paa, paa med det samme, — — altsaa: „hun er herskesyg, ude

af Stand til at tæmme sin Vilje, og i sit inderste Væsen afhængig af sine Omgivelser —“ godt, og saa min Slobrok — „hendes af Naturen ringe Evner paa det Logiskes Omraade, glipper ganske, hvor de paa noget Punkt tangerer eller kommer i Konflikt med hendes Følelsesliv. Hendes Kritik vil derfor altid blive vilkaarlig og uden reel Værdi —“ er det godt, hvad?

— Glimrende, — sagde hun begejstret og knappede Slobrokken om ham.

— „Og bør det derfor altid, hvor en Sammenligning mellem de to Køn finder Sted, først og uden al Partiskhed fastslaas, at Kvinden i Kraft af sin ringe Begavelse, sin mangelfulde Opfattelse af foreliggende Facta og sin Uselvstændighed, er, og bestandig har vist sig, ude af Stand til at hæve sig op til Mandens gennem Aarhundreders Kultur forædlede saavel sjælelige som legemlige Niveau,“ — hvad er det, du gør med mit Hoved? —

— Jeg giver dig bare din Nathue paa, — sagde hun sagtnodigt.

»Denne Bog har en stor Kærligheds Evighedsværd. Den er dyb og inderlig, tankerig og formfuldendt. Sjældent har den kvindelige Kærligheds Selvfornægtelse og Trofasthed fundet skønnere Udtryk end i denne Roman i Breve.«

»En Kvindes Kærlighedsbreve, skildrer i en smuk, poesifuld, melankolsk Stil en ung Piges dybe Lidenskab for en ung

Mand. Mangfoldige og nye Udtryk, man faar for en Kvindes sarte Følelser, og det er sikkert, at de vil gøre dybt Indtryk paa Læserne, navnlig paa de kvindelige. Alle Brevene er skrevet af

hendes Elskede af Grunde, hun ikke kender — og som Læseren lige aner — ikke kan ægte hende. Der er en ejendommelig yndefuld Stil over disse Breve, og Tonen er lige saa ægte, i de første lykkelige, kaade og jublende Billetter, som i de sidste fortviv'ede og rørende Breve med deres stadig tilbagevendende og altid ubesvarede »Hvorfor?«

en ung Pige til hendes Forlovede og skildrer hvorledes hendes første spirende Forelskelse vokser til den store brændende Lidenskab der varer Livet ud idet den dræber hende, fordi

*En Kvindes
Kærlighedsbreve*

R. JESPERSENS FORLAG

Stiftet 1870.
København, 1878.
8. Udgave, 1880.

(Af Anm.)

FAAS I ALLE BOGLADER I NORDEN.

